

PRO KŘESŤANSKÉ SPOLEČENSTVÍ

DIECÉZNÍ ČASOPIS

Světlování

12 prosinec
2010
ročník
XX.

V Kristu zapusťte kořeny, na něm postavte základy, pevně se držte víry!

Pane Ježíši Kriste, jsi naší jistotou a pokojem. Pomáhej nám žít poctivě a pravdivě, aby naše svědectví o Tobě pronikalo k srdcím všech. Prosíme Tě za přípravu Světových dnů mládeže v Madridu a za všechny mladé lidi, kteří se na tuto pouť vydají.

Na přímlovu Panny Marie nám dej svého Svatého Ducha, který promění naše srdce. *Zdravas Maria...*

Tato modlitba, schválená českobudějovickým biskupem mons. Jiřím Paďourem, OFMCap., je součástí přípravy na XXVI. Světový den mládeže, který se uskuteční 16.-21. srpna 2011 ve španělském Madridu.

Instalace nových kanovníků

V pondělí 6. prosince, na svátek patrona diecéze sv. Mikuláše, se v katedrále sv. Mikuláše v Českých Budějovicích konala titulární slavnost.

Její součástí byla slavnostní liturgie nešpor, při níž byli instalováni nově jmenovaní kanovníci katedrální kapituly sv. Mikuláše - světící biskup Mons. Pavel Posád, generální vikář P. Adolf Pintřil a děkan katedrály P. ThDr. Zdeněk Mareš.

Foto: Růžena Švecová

Noví kanovníci složili přísahu a pronesli Vyznání víry.

Mons. František Sobíšek a nový kanovník dr. Zdeněk Mareš

Dr. Zdeněk Mareš děkuje proboštu kapituly mons. Josefu Kavalemu

OBSAH

Sv. Tomáš	3
Z BISKUPSKÝCH DIÁŘŮ	3
Obnova chrámu v Žihobcích	4
Ohlédnutí za Národní poutí do Říma	5
O jihočeských betlémech s Janem Rodou	6
Víkend seminaristů s otci biskupy	7
Čestný doktorát pro prof. K. Skalického	8
Svatomartinské setkání	8
Pravda a láska nás osvobodí	9
Domov sv. Vintře se opět rozjždí	9
DIECÉZNÍ KATECHETICKÉ STŘEDISKO	
Setkání katechetů-seniorů	10
Výherci soutěže na biskupství a v ZOO	10
Udílání akolytátu v Táboře	11
Modlitba Taizé - Noc světél v Pasově	11
Advent a Vánoce v křesťanské tradici	11
DIECÉZNÍ CENTRUM MLÁDEŽE	
Škola modlitby na Lomečku	12
Slunná Tarragona	12
Připravované akce pro mládež	12
DIECÉZNÍ CHARITA INFORMUJE	
Vánoce se blíží... ..	13
Výběrové řízení	13
Vidět v každém Boží tvář	14
Poradna Eva předala mikulášské balíčky	14
Postní almužna – od nápadu k realizaci	15
Vodní kapky pro Kongo	15
DIECÉZNÍ CENTRUM PRO RODINU	
Co si nesou rodiny adventem až k vánočním svátkům?	16
Šťastné a veselé	17
Od P. G. Ecklbauera, OMI z Pákistánu	18
Nová tvář na Klokotech	18
POŠTOVNÍ SCHRÁNKA	
Užijte si to	19
P. Quirín a pastelky	19
Poutníci z Klokot v Římě a Vatikánu	20
K četbě a studiu doporučujeme	21
PERSONALIA	
Radio Proglas	22
Carlo Confalonieri	23

Příští číslo

vyjde v polovině ledna 2011.

uzávěrka 7. 1. 2011.

Měsíčník AKTUALITY - SETKÁNÍ

Vydává z pověření českobudějovického biskupství
Sdružení sv. Jana Neumanna v Č. Budějovicích.

Redakce, administrace a příjem inzerce:

Kantovnická 10, 370 01 České Budějovice,
tel./fax: 380 420 334, e-mail: setkani@bcb.cz

Řídí redakční rada - zodpovídá P. Adolf Pintř

Výkonná redaktorka: Mgr. Petra Lisková

DTP: Mgr. Helena Machulová

Tisk: Protisk, České Budějovice

Evidenční číslo MK ČR E 6603

Cena 15 Kč a poštovné.

ISSN 1212-8074

Redakce si vyhrazuje právo na úpravu a krácení
rukopisů a nezodpovídá za obsah inzerce.

SV. TOMÁŠ

V nadcházející vánoční době si připomeneme jedinečnou a zvláštní událost vtělení Božího Syna. Jak se dočteme v katechismu, „víra ve skutečné vtělení Božího Syna je rozlišovacím znamením křesťanské víry.“ Slovo se stalo tělem, abychom měli účast na Božské přirozenosti. Jeden z největších teologických autorit, sv. Tomáš Akvinský, říká: „Jednorozený Boží Syn, chtěje nás učinit účastnými svého božství, vzal na sebe naši přirozenost, aby, když se stal člověkem, z lidí udělal bohy.“ Nad Božím vtělením a jeho významu pro člověka se zamyslel také ve svém výkladu na Vyznání víry:

Článek 3: Který se počal z Ducha Svatého, narodil se z Marie Panny

Křesťan musí věřit nejen v Syna Božího, ale i v jeho vtělení. Svatý Jan, poté co řekl mnoho věcí složitých a obtížných k pochopení, poukázal na jeho vtělení, když řekl: *a Slovo se stalo tělem*. A abychom něčemu z toho mohli porozumět, uvedu dva příklady. Je zřejmé, že Synu Božímu není nic tak podobné jako slovo počaté v našem srdci, avšak nepronosené. Dokud je toto slovo v srdci člověka, nezná ho nikdo jiný než ten, kdo ho vymyslel. Tak i Slovo Boží, dokud bylo v srdci Otcově, nikdo kromě Otce neznal. Když však na sebe vzalo tělo - tak jako se slovo stává hlasem - tehdy se poprvé stalo zjevným a poznatelným. *Potom se ukázal na zemi a rozmlouval s lidmi*. Další příklad: ačkoliv mluvené slovo lze poznat sluchem, přesto je nelze spatřit, ani se ho dotknout; když je však zapsáno na papíru, lze ho spatřit i se ho dotknout. Tak se i Slovo Boží stalo viditelným a hmatatelným, když bylo v našem těle jako písmo. A jako se listina, na níž je zapsáno slovo krále, nazývá královským slovem, tak se i člověk, s nímž je Slovo Boží spojeno v jedné hypostazi, nazývá Synem Božím.

...
Z těchto úvah se můžeme poučit. Za prvé se jimi upevňuje naše víra. Kdyby nám totiž někdo vyprávěl o nějaké vzdálené zemi, ve které sám nebyl, nevěřili bychom mu tak jako kdyby tam byl. Dříve než Kristus přišel na svět, praroci a proroci a Jan Křtitel nám něco o Bohu říkali. Přesto jim lidé nevěřili tolik jako Kristu, který byl s Bohem, a dokonce s ním byl jedno. Proto je mnohem pevnější víra, která nám byla předána Kristem. *Boha nikdy nikdo neviděl; jednorozený Syn, který je v náruči Otcově, nám o něm řekl*. Proto nám jsou po příchodu Krista zřejmá mnohá tajemství, která byla dříve skryta.

Pokračování na 4. straně.

Z BISKUPSKÝCH DIÁŘŮ

14. 12.	(út)	České Budějovice , biskupství – Postgraduál - biskup Jiří
České Budějovice , Metropol – Adventní večer Jihočeské univerzity - biskup Jiří
Praha – Rada Charity - biskup Pavel
15. 12.	(st)	Milevsko – Vikariátní konference vikariátu Písek - biskup Jiří
Stachy-Kúsov - Svěcení kaple v Domově pro seniory (14.30 hod.) – biskup Pavel
16. 12.	(čt)	Praha , Arcibiskupský seminář – Mše sv. (17.30 hod.) – biskup Jiří
České Budějovice – Koncert Charity – biskup Pavel
17. 12.	(pá)	České Budějovice , katedrála sv. Mikuláše - Mše sv. pro Biskupské gymnázium (10 hod.) – biskup Pavel
České Budějovice , sv. Vojtěch – Mše sv. pro Proglas (18 hod.) – biskup Pavel
19. 12.	(ne)	České Budějovice , Český rozhlas – Adventní koncert (20 hod.) – biskup Pavel
20. 12.	(po)	Linz , ORF – Předání Betlémského světla – biskup Jiří
21. 12.	(út)	České Budějovice , katedrála sv. Mikuláše – Předání Betlémského světla (16.30 hod.), mše sv. (17 hod.) – biskup Jiří
Dolní Bukovsko - Vánoční zpívání (17 hod.) – biskup Pavel
22. 12.	(st)	České Budějovice , katedrála sv. Mikuláše – Výročí posvěcení katedrály, mše sv. (17 hod.) – oba biskupové
Veselí n. Lužnicí , Dům sv. Františka – Mše sv. (14 hod.) – biskup Pavel
23. 12.	(čt)	České Budějovice , biskupství – Večeře s bohoslovci – oba biskupové
24. 12.	(pá)	Veselí n. Lužnicí , Dům sv. Františka - Vánoční večeře (17 hod.) – biskup Pavel
České Budějovice , katedrála sv. Mikuláše – Půlnoční mše sv. (24 hod.) – biskup Jiří
Strakonice , kostel sv. Markéty – Mše sv. pro děti (16 hod.)
Strakonice , kostel sv. Prokopa - Půlnoční mše sv. (22 hod.) – biskup Pavel
25. 12.	(so)	České Budějovice , katedrála sv. Mikuláše – Slavnost Narození Páně (9 hod.) – biskup Jiří
Podsrp - Slavnost Narození Páně (8 hod.) – biskup Pavel
Strakonice - Slavnost Narození Páně (10 hod.) – biskup Pavel
Jinín - Slavnost Narození Páně (12 hod.) – biskup Pavel
31. 12.	(pá)	České Budějovice , katedrála sv. Mikuláše – Mše sv. (15 hod.) – oba biskupové
1. 1.	(so)	České Budějovice , katedrála sv. Mikuláše – Slavnost Matky Boží Panny Marie (9 hod.) – biskup Jiří
Český Krumlov - Slavnost Matky Boží Panny Marie (9.30 hod.) – biskup Pavel
Zlatá Koruna , kostel Nanebevzetí P. Marie – Mše sv. (9.30 hod.) – biskup Pavel
2. 1.	(ne)	České Budějovice , katedrála sv. Mikuláše – Slavnost Zjevení Páně (17 hod.) – biskup Jiří
6. 1.	(čt)	

Údaje jsou podle stavu v době uzávěrky, případné změny nejsou vyloučeny.

-pa-

Obnova chrámu v Žihobcích

Svůj velký den prožívala obec a farnost Žihobce na Sušicku 20. listopadu letošního roku. Po náročné stavební rekonstrukci byl věřícím i široké veřejnosti znovuotevřen místní farní kostel Proměnění Páně.

Při slavnostní bohoslužbě chrám požehnal a posvětil diecézní biskup Mons. Jiří Paďour za asistence generálního vikáře, žihobceckého rodáka P. Adolfa Pintíře a dalších duchovních. Opravy žihobceckého kostela se realizovaly za vydatné podpory místní obce a církve. Tato akce byla značně náročná nejen pro nezvykle velké rozměry novorománské kostelní stavby, ale především z důvodů havarijního stavu kroků a střech. Vedle střechních konstrukcí byly pečlivě obnoveny vnější fasády, okna, řada úprav se prováděla uvnitř, především restaurování historické dobové výmalby interiéru. Rekonstrukce kostela byla ale ohrožena, neboť Římskokatolická farnost Žihobce sice původ-

ně dostala příslib více než patnáctimilionové dotace z Regionálního operačního programu, ale kvůli korupčnímu skandálu byly všechny dotace na dlouhou dobu zablokovány. Farnost podala trestní oznámení, které bylo odloženo. Přesto nakonec vše dobře dopadlo a peníze z 5. výzvy Regionálního operačního programu na akci v Žihobcích byly přiznány, ale až začátkem listopadu.

Rekonstrukce trvala od února do listopadu a vyžádala si celkové náklady přes osmnáct milionů korun. Aby opravy kostela mohly být realizovány bez přerušení v původně plánovaných termínech, všechny faktury průběžně hradila Římskokatolická farnost Žihobce z půjček, které poskytlo Biskupství českobudějovické.

Slavnost znovuvysvěcení obnoveného chrámu v Žihobcích se konala za nebývalého zájmu veřejnosti z místa i širokého okolí. Bohoslužbu hudebně doprovodily domácí soubory – početný dětský pěvecký sbor Svatobor ze Sušice se sbormistrem Josefem Baierlem a dechová hudba Josefa Nauše. V promluvě diecézního biskupa Jiřího Paďoura přítomné zvláště zaujala slova věnovaná postavení křesťanů v dnešní

sekularizované společnosti.

Oslavy znovuoctvení obnoveného žihobceckého chrámu volně pokračovaly cyklem Žihobceckého adventu, který vyvrcholil vánočním vystoupením dětí a mládeže z místa a okolí o druhém svátku vánočním 26. prosince.

V době vlastního adventu nedělní bohoslužby v Žihobcích zkrášlily zpěvem soubory pro duchovní hudbu. Chrámovým prostorem tak zněl gregoriánský chorál, zpěvy staroslověnské byzantské liturgie, adventní písně z českých barokních kancionálů i staročeské roráty. Adventním návštěvníkům žihobceckého obnoveného kostela se tak otevřela jedna z dalších příležitostí poznávat rozmanité dědictví křesťanské kultury.

Je třeba připomenout, že Žihobečtí podpořili obnovu svého kostela nejen hmotnými dary a prací, ale také modlitbami a vlastní duchovní obnovou. Pochopili, že svou obec, své společenství, svůj kostel – církev musí budovat také zevnitř, duchovně.

Vladimír Horpeniak

Pokračování ze 3. strany.

Za druhé z těchto úvah povstává naše naděje. Je totiž zřejmé, že Boží Syn, který na sebe vzal naše tělo, k nám nepřišel z nějakého nepatrného důvodu, ale k našemu velkému užitku. Udělal s námi jakýsi obchod, když na sebe vzal naše živé tělo a ráčil se narodit z Panny, aby nám poskytl své božství. Stal se člověkem, aby člověka učinil božským: *Skrze něho jsme vírou získali přístup k této milosti. V ní stojíme a chlubíme se nadějí, že dosáhneme slávy Božích synů.*

Za třetí v nás tyto úvahy rozněčují lásku. Nic totiž není tak zřejmým znamením božské lásky než to, že Bůh Stvořitel všeho se stal stvořením, náš Pán se stal naším bratrem, Syn Boží se stal synem člověka: *Tak Bůh miloval svět, že dal svého jediného Syna. Z této úvahy se tedy musí rozlít a vzplanout láska k Bohu.*

Za čtvrté jsme touto úvahou vedeni k zachování čistoty naší duše. Naše přirozenost byla totiž spojením s Bohem natolik povznesena a povýšena, že byla přijata k účasti na božské osobě. Proto po vtělení anděl nedovolil, aby se mu sv. Jan klaněl, i když to předtím strpěl dokonce od největších praotců. Když si je člověk vědom této pocty a uvažuje o ní, musí pohrdat sebou a svou přirozeností a nevážít si ji kvůli hříchu. Sv. Petr říká: *Tím nám daroval vzácná a převeliká zaslíbení, abychom se tak stali účastnými božské přirozenosti a unikli zhoubě, do níž svět žene jeho zvrácená touha.*

Za páté nás při této úvaze rozněčuje touha dojít ke Kristu. Kdyby měl totiž nějaký král bratra a byl by od něho vzdálen, jistě by si tento bratr přál k němu přijít, být s ním a zůstat u něj. A protože Kristus je náš bratr, musíme toužit, abychom byli s ním a abychom se s ním spojili: *Kde je tělo, tam se slétnou i supi. I apoštol si přál odejít a být s Kristem. A toto přání v nás roste, když rozjímáme o Kristově vtělení.*

(Sv. Tomáš Akvinský, In symbolum apostolorum)

Tereza Poštová

Ohlédnutí za Národní poutí do Říma

Ve dnech 9.-11. listopadu 2010 proběhla národní pouť do Říma. Pouť se konala za účasti více než 1300 poutníků z Čech a Moravy, mezi nimi 13 biskupů, stovka kněží a další stovka seminaristů. Z naší diecéze se zúčastnilo pouze několik desítek osob, ale Bohu díky za ně. Hlavním důvodem této národní poutě bylo poděkování za loňskou návštěvu papeže Benedikta XVI. v České republice. Mnoho poutníků si jistě přivezlo i vlastní prosby a díky a ty svých příbuzných, přátel a farníků, kteří se nemohli zúčastnit.

Bylo velkým požehnáním, že ti, kteří zůstali doma, mohli sledovat národní pouť prostřednictvím radia Proglas a Tv Noe, a to buď v televizi, nebo přes internet. Zahajovací poutní mše sv. se konala v úterý 9. listopadu v bazilice Santa Maria Maggiore. Hlavním celebrantem byl Mons. Jan Graubner, arcibiskup olomoucký a primas moravský. Ve své homilii přiblížil význam této baziliky pro slovanské národy: „Když v roce 867 připutovali do Říma svatí bratři Cyril a Metoděj, aby si vyžádali schválení liturgických knih ve slovanském jazyce, stalo se to právě zde. Tady slavnostně položil na oltář bohoslužebné knihy ve staroslověně papež Hadrián II., aby vyjádřil jejich schválení. Tady se poprvé slavila mše svatá ve slovanském jazyce.“ Přítomen byl i 1. místopředseda vlády a ministr zahraničních věcí kníže Karel Schwarzenberg, který během Národní poutě do Říma vedl vládní delegaci. Vyvrcholení národní poutě bylo ve středu 10. listopadu 2010, kdy se konala generální audience u Svatého otce. My, poutníci z Čech a Moravy, mezi nimi i vládní delegace a první dáma Livie Klausová, zastupující svého manžela, prezidenta ČR Václava Klause, jsme měli tu čest zvláštní audience se Svatým otcem. Benedikt XVI. nás dokonce pozdravil v českém jazyce mj. těmito slovy: „Srdečně zdravím vás, poutníky z České republiky, kteří jste se zde sešli v tak hojném počtu, abyste oplatili

mou návštěvu, kterou jsem s radostí vykonal ve vaší zemi v minulém roce. Milí přátelé, vítám vás! Uchovávám si milou a vděčnou vzpomínku na svou příjemnou cestu do vaší krásné země.“ Čeští a moravští poutníci doprovázeli audienci zpěvy a z mnoha úst zněl hlasitý slogan: Děkujeme, svatý otče. Toto setkání s papežem, byť na dálku, bylo opravdu mimořádnou událostí.

Odpolední mše svatá v bazilice sv. Petra, při které sloužil jako hlavní celebrant arcibiskup Dominik Duka, byla též velice silným zážitkem umocněným vědomím, že se nacházíme v centru naší katolické církve. V souvislosti se svátkem papeže Lva Velikého vzpomněl arcibiskup Duka na to, jak papež dvakrát zachránil město Řím před barbary a od té doby se nazývá římský biskup „papa – otec“. Na závěr mše svatě vybídl poutníky, aby upevnili svou víru, a vyslovil přání, aby jim pouť pomohla k poznání toho, kdo je „skálou“ v jejich rodinách a v naší církvi.

V dopoledních hodinách čtvrtka 11. listopadu se poutníci sešli v bazilice sv. Jana v Lateránu. Tento překrásný chrám a důstojná liturgie (mj. i díky perfektní ministrantské službě pražských bohoslovců) značně přispěly k hlubokému prožitku posvátné liturgie. Hlavním celebrantem této závěrečné mše svaté byl kardinál Miloslav Vlk. Ve svém úvodu uvedl, že bazilika sv. Jana v Lateránu je římskou katedrálou samotného papeže jako římského biskupa. Také připomněl, že naše pouť je „setkání naší místní církve s církví univerzální, celosvětovou, tak jako papežova návštěva u nás byla setkáním univerzální církve, kterou papež reprezentuje, s církví místní u nás. Těmito vzájemnými návštěvami se konkretizuje a prohlubuje skutečnost církve, univerzálního společenství věřících vedených biskupy pod předsednictvím Petrova nástupce. Je to setkání nejen s církví dnešní, ale také cesta k jejím i našim kořenům, ke hrobům apoštolů“.

Bezprostředně po závěru mše svaté se poutníci přemístili do nedaleké baziliky Svatého Kříže Jeruzalémského. Vítal nás tam opět pan kardinál Vlk, protože tato bazilika je jeho titulárním kostelem. Ve svém úvodu vysvětlil, že se jedná o tradice, sahající až do 11. století, kdy symbolický titul kardinál získávali římsí kněží, kteří byli papežovými poradci sídlící u významných bazilik. Když byli později jmenováni kardinály i jiní biskupové než římsí, „dostávali“ alespoň symbolicky některé významné římské baziliky. V této bazilice se slavnostně zakončila národní pouť modlitbou Anděl Páně, bohoslužbou slova a pobožností k ostatkům Kristova kříže, které se nacházejí právě na tomto místě. Cílem naší poutě byl dle slov pana kardinála „na závěr naší pouti vsadit kříž, živý kříž do našeho života“. Po té co dlouhá řada poutníků následovala své biskupy v uctívání Svatého kříže, zaznělo slavnostní Te Deum: „Bože chválíme Tě!“, při kterém se mnoho srdcí zachvělo a někomu i ukápla slza. Nechci Vás okrást o závěrečná slova velvyslance ČR při Svatém stolci, JUDr. Pavla Vošalíka: „Kdykoli se s Jeho Svatostí mám tu čest potkat, vždy se v uplynulých třinácti měsících vracel ke své návštěvě u nás a vždy to bylo s upřímnou radostí a vděčností. Nejinak tomu bylo i včera, kdy během generální audience Jeho Svatost znovu zopakoval, jak je vděčný za to, že naši zemi mohl navštívit (...) a dodal: „Já jsem velmi šťastný, pane velvyslance. Vidíte, kolik poutníků od Vás přišlo.“

Byla to opravdu znamenitá pouť, kterou málo z poutníků zapomene a nikdo nebude litovat, že vynaložil finance a úsilí. Samotná přítomnost mezi poutníky byla velkým požehnáním pro každého z nás.

Česká televize bude v rámci pořadu „Cesty víry“ dne 5. prosince 2010 na ČT2 vysílat dokument od této pouti. DVD nahrávky si můžete objednat u Tv Noe, a to buď emailem (vysilani@tvnoe.cz), poštou (Kostelní nám. 2, 702 00 Ostrava) nebo telefonicky (595 177 301).

Mgr. Tomáš van Zavrel,
jáhen Římskokatolické farnosti Tábor

Čeští a moravští bohoslovci na náměstí sv. Petra

O jihočeských betlémích s Janem Rodou

V souvislosti s nadcházející dobou vánoční jsme se setkali s dokumentátorem a znalcem betlémů, ing. Janem Rodou (1938), který již řadu let spolupracuje s Biskupstvím českobudějovickým.

U Vašeho jména je titul inženýr, můžete nám prozradit, jaká je Vaše původní profese, jak jste se dostal k betlémům a kdy se začal projevovat váš intenzivní zájem o ně?

Jsem absolventem českobudějovické stavební průmyslové školy a stavební fakulty ČVUT v Praze. I když jsem začínal jako odborný učitel na průmyslové škole ve Volyni, prakticky celý produktivní věk jsem byl projektantem vodohospodářských staveb. Kořeny zájmu o betlémy vidím v raném mládí, když mi dědeček ukazoval krásu pražských kostelních betlémů. Ve středním věku se řezbářství stalo mým koníčkem a to byl již jen krok k tomu, abych sám začal vyřezávat betlémy. Zajímala mne historie zobrazování Kristova narození a poznané jsem se snažil vkládat do svých prací. Stal jsem se členem Československého sdružení přátel betlémů a posléze Spolku českých betlemářů. V posledních letech jsem se soustředil na dějiny chrámových betlémů ve třech českých regionech, se kterými je můj život spjat.

Které regiony to jsou a na co se při studiu betlémů zaměřujete?

Těžiště mé práce je v dokumentaci chrámových betlémů českobudějovické diecéze. Tuto práci vykonávám pro Diecézní konzervátorské centrum, kde jsou jednotlivé dokumentace ukládány v elektronické podobě. Dosavadní soubor téměř dvou set betlémů je již dosti velký, aby ukázal na jistá specifika v této oblasti. Druhou a třetí oblastí poznávání jsou kostelní betlémy na Šluknovsku, kde se výrazně uplatnilo poučené lidové řezbářství při tvorbě jeslíček, vytvářených v nazarénském stylu. S pražskými betlémy jsem spjat právě

Betlém v západočeském Kolinci patří k nemnoha exemplářům, které se dochovaly kompletní s minimem pozdějších zásahů.

proto, že v tomto městě nyní bydlím a prožívám vánoční svátky.

Je něco pro betlémy v oblasti jižních a jihozápadních Čech charakteristické? Někjaké společné znaky, produkce určitých dílen, specifika apod.?

Pro chrámové betlémy českobudějovické diecéze je charakteristické, že jsou převážně vytvořeny v uměleckých řezbářských závodech, které dodávaly betlémy od přelomu 19. a 20. století do konce čtyřicátých let. Farnosti si

betlémy objednávaly u českých firem, ale též u jihotyrolských. Příkladem může být pražský závod F. V. Buka, příbramské řezbářství pana J. Procházky a závod F. Stuflessera ze St. Ulrich. Po vzniku Chrámového družstva v Pelhřimově byly nejednou betlémy distribuovány přes toto družstvo, pro něž pracovali na příklad sochaři Václav Andres a Jan Přerovský. Jejich betlémy jsou v jižních Čechách rozšířeny, a to i v sádrových kopiích.

Které betlémy Vás nejvíce překvapily? Došlo k nějakým významným objevům děl dosud neznámých?

Při provádění dokumentace na Třeboňsku mne překvapilo, že se v jedné farnosti nalézá betlém, vyrobený předním severočeským lidovým řezbářem ze Šluknovska. Signatura i rukopis identifikují autora Franze Roscheho, který vyřezával své betlémy v duchu biblického romantismu. Jeho tvorba je uznávána i v sousedním Německu. Opačně na Šluknovsku však nenajdeme žádný kostelní betlém z české řezbářské dílny. Dále jsem byl potěšen, že se v depozitu dochoval deskový betlém z Mláky. Odborná literatura na něj upozorňovala již v roce 1906, v poslední době však nebyl v poutním kostele stavěn. Je dokladem, že i v jižních Čechách byly zhotovovány malované deskové betlémy, jako doklad starší tvůrčí techniky.

Mohl byste vyjmenovat alespoň některé zvláštnosti a kuriozity, ikonografické zajímavosti?

Ing. Jan Roda se sám aktivně věnuje řezbářství.

Betlém v Soběslavi, dílo moravského výtvarníka Metoděje Floriana.

Českobudějovická diecéze je území, ve kterém po dlouhá léta žilo vedle sebe české a německé etnikum. Ještě dnes můžeme vystopovat rozdíly v pojetí kostelních jeslí. Biblický příběh přenesený do kraje tvůrce můžeme vidět v krásných soběslavských jeslích Metoděje Floriana, varhaníka a řezbáře, syna křesťanského myslitele Josefa Floriana ze Staré Říše na Moravě. Kašperskohorské kostelní jesle, zapůjčené do místního muzea, vyznačují prostou lidovou zbožnost německého truhláře a řezbáře Ignáce Macka. V oblasti pohraničí, kde mnohé farnosti zanikly, nebo jsou trvale poznamenány, dnes jen výjimečně nalezneme původní betlémy. Každá uchovaná jednotlivost je svým způsobem pozoruhodná a měla by jí být věnována zvýšená péče. Byť by to

byla jen jedna figurka, etnograficky zajímavá, jako např. ze šumavského Rejštejna.

Který Vám známý betlém v diecézi patří k největším a který k nejstarším?

Mezi důstojné a rozměrné betlémy nutno zařadit betlém z kostela ve Zlaté Koruně. Zhotovil jej závod Břetislava Kafky z Červeného Kostelce. Jde o pozoruhodné řezbářské dílo. Jeden z nejstarších jihočeských betlémů je deskový betlém z Bavorova. V betlemářské literatuře bývá často připomínán. Desky jsou dnes trvalou součástí mobiliáře místního chrámu, jako vánoční jesle již nejsou stavěny. Betlém hodný úcty a nutící k pokorné adoraci je dílem akademického sochaře Františka Bílka. Je o Vánocích vystavován v děkanském kostele v Pelhřimově.

Figurka v neobvyklém oděvu, pocházející z Rejštejna, je posledním zbytkem nedochovaného betlému.

Co byste vzkázal správcům farností a farníkům?

Aby i nadále uchovávali betlémy ve vážnosti a věnovali pozornost jejich ochraně a vhodnému uložení. Všem přeji požehnané vánoční svátky.

Děkujeme za rozhovor.

*Rozhovor připravil Jiří Černý,
Diecézní konzervátorské centrum.*

Víkend seminaristů s otci biskupy

Je požehnáním mít dobrého otce biskupa. A my máme hned dva. V bratrském duchu jsme se s nimi a s otcem generálním během 2 dnů postupně setkali na Dobré Vodě u Sušice. Krásné bylo společné prožívání liturgie přímo kolem oltáře. Tomu přispělo i to, že naše společenství bylo kompletní, mohl totiž přijet i Vojtěch, který nastoupil v září do konviktu. Děkujeme všem třem otcům za jejich doprovázení na naší cestě a manželům Volencovým z Hartmanic za vytvoření příjemného zázemí.

Dominik Ettler, 1. ročník

JDEME DO BETLÉMA
aneb

**JAK SI ZKRÁTIT ČEKÁNÍ
NA ŠTĚDRÝ VEČER**

Děkanství u sv. Mikuláše
v Českých Budějovicích
a Diecézní katechetické středisko
ZVOU

24. 12. 2010
od 12 do 16 hod.

do klášterního kostela
Obětování Panny Marie
na Piaristickém nám.

*Příležitost odnést si Betlémské světlo
domů. Pro pohodlné donesení
Betlémského světla do vašich domovů
prosíme lucerny s sebou!*

Čestný doktorát olomoucké univerzity pro Karla Skalického

Udělování čestných doktorátů je pro každou univerzitu radostí. Nejedná se o rutinní vzdělávání a zkoušení, ale o slavnost, kdy je někdo vyznamenáván za zásluhu. Je to radost a sláva jak pro univerzitu, která čestný doktorát uděluje, tak i pro vyznamenaného. Letos při příležitosti dvacátého výročí obnovení teologického studia na olomoucké univerzitě udělí tato univerzita na návrh Cyrilometodějské teologické fakulty čestný doktorát prof. Karlu Skalickému. Důvody, proč je zrovna prof. Karel Skalický vhodnou osobou pro toto vyznamenání, není třeba dlouze rozepisovat, neboť jeho život a dílo jsou dobře známé. Karel sám však dnes už není jen zasloužilým „věšákem na metály“. Místo aby si jen užíval všechno to, co ve svém životě získal a udělal, dodnes slouží druhým lidem – kněžskou službou u sv. Prokopa v Českých Budějovicích a učitelskou službou na Teologické fakultě Jihočeské univerzity.

Ve své děkovné řeči nemluví Karel o sobě, ale o lidech, kteří ho na jeho cestě životem doprovázeli a jistým způsobem mu ukazovali cestu. I to je charakteristické pro jeho dílo i působení. Bůh, o kterém přednáší a kterého káže, je vždy Bohem, který miluje lidi a se kterým člověk není nikdy sám – vede i ty, kdo ho neznají, po svých stopách, a sesílá nám své pomocníky a spolupracovníky, aby nám na naší cestě k němu pomáhali.

Milý Karle, blahopřejeme!

Tomáš Machula, děkan TF JU

SVATOMARTINSKÉ SETKÁNÍ

Již několik let o svátku sv. Martina se scházejí děti našeho vikariátu ke slavení tohoto milého obdivuhodného světce. Inspirovala nás k tomu zkušenost našich sousedů v Rakousku, kde jsou oslavy sv. Martina velmi rozšířené. A když se k nám donesly zprávy, že sestřičky v Kájově tento svátek náležitě připravují, už nebylo nad čím váhat.

Poprvé svatomartinská pouť pro děti byla v r. 2004 v Jindřichově Hradci a pak se přenesla do Třeboně. Důvod byl jednoduchý: „*Okolo Třeboně pasou se tam koně*“ a my právě jednoho potřebovali na scénku svatého Martina na živém koni.

Již se stalo zvykem, že 11. listopadu je na náměstí očekáván sv. Martin. Letos tomu nebylo jinak. Fanfáry žestového souboru ZUŠ rozvzdučely celé náměstí a scénka (z pera Eriky Suchanové) ze života svatého Martina mohla začít. Pokaždé je trochu jiná. Tentokrát byla z doby Martinova vojenského života, chvíle, kdy se rozdělil o svůj šat se žebrákem, nechal se pokřtít a pak přivedl k víře i svou vlastní maminku. Také dostal dar uzdravovat a křisit.

Herci předvedli scénku úžasně, sklídili potlesk a děti pak za zvuku trubek zazpívaly: „SLÁVA, MARTINOVI SLÁVA, ŽE SE ROZDĚLIL, BOHA OSLAVIL!“

Rozsvítily se lampiony, lucerničky a průvod se vydal na cestu za svatým Martinem a jeho koněm přes zámecký park a budějovickou bránou ke kostelu. Letos bylo překrásné počasí, žádný sníh jak před pár lety. Děti by si rády užily lampiony déle a za větší tmy. V děkanském kostele byla již připravena dětská schola s písní ke sv. Martinovi a v sakristii P. Krystof Henriko, OMI a místní duchovní správce P. Hugo J. Pitel, OPraem., který děti a jejich rodiče uvítal.

Při mši svatě mluvil P. Krystof o důležitosti světla Boží lásky v nás - je to taková lucerna v srdci každého z nás a všichni, zvláště rodiče musí to světélko radosti, krásy a Lásky opat-

rovat. Díky, otče Krystofe, za laskavá slova! Byla tak účinná, že roztávaly zachmuřené obličeje a po chvíli celý kostel zářil nejen lustry a pozlacenými oltáři, ale hlavně očima dětí i rodičů. A všem bylo moc dobře. Jak dobře, že nás sv. Martin učí dělit se s druhými a stačí tak málo - ÚSMĚV. A všichni ho tolik POTŘEBUJEME.

V obětním průvodu se nesly také koše s perníkovými koníky sv. Martina, které děti po mši sv. dostávaly jako malý dárek na cestu. Díky všem maminkám za přípravu!

K sv. přijímání přistupovaly jak děti, tak dospělí, aby přijali živého Krista ve sv. Hostii, nebo s ukazovákem na rtech dostali + na čelo. Ještě druhý den ráno se mnozí probouzeli s úsměvem na rtech s předsevzetím přinášet v srdci Boha a dávat druhým radost.

B. Ettlerová

Otec biskup mons. Pavel Posád na tradiční adventní návštěvě v církevní základní škole Rudolfovská v Českých Budějovicích (pátek 3. 12. 2010).

„Pravda a láska nás osvobodí“

Tento citát kardinála Františka Tomáška z r. 1990 se stal mottem slavnostního setkání u příležitosti 20. výročí výměny dopisů mezi tehdejší Československou a Německou biskupskou konferencí. Bylo ctí a radostí německé Ackermann-Gemeinde (AG) i českého Sdružení Ackermann-Gemeinde (SAG), že se mohlo podílet na organizaci této významné události, která se uskutečnila 18. listopadu v Arcibiskupském paláci v Praze.

Odpolednímu setkání předcházela dopolední bohoslužba ve svatováclavské kapli. Program slavnostního setkání za přítomnosti několika německých a českých biskupů (mezi nimi byl i náš otec biskup Jiří Paďour) a mnoha významných českých i německých osobností zahájil jako hostitel pražský arcibiskup mons. Dominik Duka.

Zdravice pronesli Martin Kastler, poslanec EP, spolkový předseda AG, a ing. Jaromír Talíř, předseda SAG.

Zásadní projevy na téma „Kroky na cestě ke smíření – 20 let od výměny dopisů mezi Československou a Německou biskupskou konferencí“ zazněly z úst arcibiskupa Dr. Roberta Zollitsche, předsedy NBK, a arcibiskupa Dominika Duky, předsedy ČBK.

Tématem proslovu Karla Schwarzenberga, ministra zahraničí ČR, byly „Kroky k obnovení česko-německého sousedství – bilance a výhled po dvaceti letech.“

Závěrečnou modlitbu pronesli prof. Dr. Albert-Peter Rethman, duchovní rádce AG a P. Adrián Zemek, OPraem., duchovní rádce SAG. Účastníci setkání pak pokračovali v přátelských rozhovorech v reprezentačních místnostech arcibiskupského paláce.

Fab.

CITUJEME Z NĚKOLIKA PROJEVŮ:

Sdružení Ackermann-Gemeinde je od samého počátku budováno jako otevřené, ekumenicky založené společenství, které vychází z křesťanských principů, především na nich staví svou práci, ale je otevřené i sekulární společnosti. Jinak to ani v české společnosti nemůže být. Zvláště máme-li dosáhnout našeho cíle – smíření obou národů Čechů a Němců ve společném domě evropské spolupráce. Nechceme být uzavřeným spolkem „těch, co spolu mluví a vystačí si sami mezi sebou“, ale naší ambicí je působit do české společnosti, které o svých moderních dějinách stále chybí dostatek neideologických a historicky podložených informací.

(Ing. Jaromír Talíř)

Dnes, kdy mezi námi žije stále méně pamětníků, my, Němci, zase stojíme před klíčovým úkolem zabránit tomu, aby neslýchaný civilizační odpad národního socialismu nebyl zapomenut nebo nedocházelo jen k prázdným, pomíjejícím vzpomínkám.

Toto se týká otázky systematického vyvraždění evropských Židů, Romů a Sinti, stejně jako vyhazovací války na východě Evropy a politického zotročování slovanských národů.

Bez vzpomínky na oběti německé politiky během nejčernějšího období našich národních dějin by se památka na německé oběti z tohoto období ubírala mylným směrem a ztratila by historické souvislosti. Národy Evropy dostaly před dvěma desetiletími novou, úžasnou šanci. Tzv. krátké století extrémů a pustošení ve jménu radikálních ideologií došlo ke svému konci.

Lidé ve východní polovině Evropy si vybojovali svobodu. Od té doby můžeme společně jak na východě, tak na západě utvářet život v míru a svobodě.

(Arcibiskup Dr. Robert Zollitsch)

Každé smíření však předpokládá také pravdivé poznání v duchu Ježíšových slov, že pravda nás učiní svobodnými (J 8, 31-32).

Je třeba si uvědomit, že i vzájemné vztahy mezi křesťany poznamenala zášť a nedůvěra, protože i sféru náboženství ovlivnili démoni nacionalismu.

V historické i individuální paměti zůstávají stále přítomna traumata, spojená s katastrofálními důsledky mnichovské dohody 1938, nacistické okupace českých zemí a poválečného vysídlení německého obyvatelstva, a to včetně kořenů a souvislostí těchto událostí. Při pozorném pohledu do všech těchto neuralgických míst vidíme, že jásot vítězů často umlčel bolest poražených.

Témata naší minulosti by se tak měla stát přes dosažené výsledky tématem další intenzivní badatelské práce.

Vedle důkladného zpracování naší historie je třeba hledat společná témata pro obě církevní společenství, důležitá pro další vývoj celého evropského domu, která souvisí s podporou dialogu mezi sekulárním světem a světem víry, jak k němu stále vyzývá papež Benedikt XVI., zachování křesťanské kultury a identity našeho kontinentu při zachování tolerance a odmítnutí xenofobie a rasismu, solidaritou se sociálně znevýhodněnými a trpícími a stát se tak alternativou a svědectvím života, vycházející z podstaty Kristovy evangelijní zvěsti.

(Arcibiskup Dominik Duka, OP)

Domov svatého Vintíře na Dobré Vodě u Sušice se opět rozjíždí

V říjnu letošního roku převzalo Biskupství českobudějovické zpět budovu fary na Dobré Vodě u Sušice. Několik let se o zprovoznění zde umístěného penzionu s restaurací snažili již 3 nájemci.

Nyní se o tento dům starají sami farníci z blízkých Hartmanic. Hned v říjnu se postarali o zhruba 100 českých a německých účastníků oslavy sv. Vintíře. V listopadu byli s jejich péčí spokojeni českobudějovičtí bohoslovci se svými biskupy a generálním vikářem. A nyní, 1. prosince, proběhlo setkání členů a příznivců Občanského sdružení sv. Vintíře, které podporuje znovuvybavení interiéru kostela. Přes sniž a led na silnicích se dostavilo čtyřicet účastníků. V kostele sv. Vintíře byli seznámeni přímo autorkou Vladěnou Tesařovou s novými uměleckými díly, se skleněným obětním stolem, ambonem a krásnými jesličkami. Adventní náladu setkání podtrhl hudební doprovod dcery a otce Kapicových z Kašperských Hor.

Celé setkání pak pokračovalo až do pozdního večera v budově Domova sv. Vintíře, kde účastníky očekávalo bohaté pohoštění.

Nadějný start duchovního, společenského a rekreačního života na Dobré Vodě u Sušice je předpokladem, že možnosti, které toto úchvatné místo nabízí, budou námi všemi široce využívány.

-vv-

Více informací a kontaktů najdete na stránkách www.vintir-dum.eu

VIKARIÁTNÍ KATECHETICKÉ STŘEDISKO TÁBOR

ve spolupráci s

Římskokatolickou farností
Tábor-Klokoty

pořádá

v sobotu 18. prosince 2010

VÁNOČNÍ DÍLNU

Začátek je v 9.00 hod.

Děti budou společně
s dospělými pracovat
na ozdobách z papíru, vosku
a jiných materiálů,
na ozdobách do oken
a vánočních přáních.

Po skončení dílny bude
uspořádán malý trh výrobků.

DIECÉZNÍ KATECHETICKÉ STŘEDISKO

SETKÁNÍ KATECHETŮ-SENIORŮ

První adventní pondělí (29. 11. 10) se v klášterním sále kostela Obětování Panny Marie opět po roce setkali katecheté, kteří působili v českobudějovické diecézi v posledních 20 letech. Někteří, resp. některé z nich učily náboženství ve svých domácnostech ještě v době totalitního režimu. Z celkového počtu padesáti katechetů – seniorů se jich na setkání přihlásilo dvacet, několik dalších se písemně omluvilo kvůli svému současnému zdravotnímu stavu. Vzhledem k nepříznivému počasí (sníh, námraza...) přijelo nakonec do Českých Budějovic „pouze“ sedmáct katechetů.

Setkání zahájil o. biskup Jiří Paďour, OFMCap modlitbou a zapálením 1. svíčky na adventním věnci. Krátce pak hovořil o své cestě do Říma, kde se konalo setkání biskupů v rámci přípravy eucharistického kongresu.

Dalším bodem programu byla přednáška Mgr. Františka Štěcha, Th.D. z Teologické fakulty JU na téma „Kardinál Newman – teolog“, která se setkala s podobným ohlasem, jako na listopadovém setkání katechetů, tzv. „Katechetickém dnu“ (viz minulé číslo Setkání-Aktualit). Ukázalo se, že osobnost kardinála Newmanna je neznámou osobností i pro starší generaci křesťanů, nejen pro tu současnou.

Po krátké přestávce následovala projekce z historie Dětských diecézních poutí, které mají svůj počátek v r. 1990, kdy na svátek sv. Mikuláše,

patrona diecéze, pozval do katedrály v Českých Budějovicích děti ze všech vikariátů tehdejší biskup ThDr. Antonín Liška. Ukázka fotografií z míst konání, krátké shrnutí témat a jakým konkrétním způsobem se s nimi děti na poutích seznamovaly by se dala přirovnat ke sledování „filmu pro pamětníky“. Mnohé z přítomných katechetů-seniorů se na realizaci poutí podílely a na fotografiích mohly zahlédnout „své“ děti, které jsou dnes již dospívající nebo dospělí lidé.

Před společným obědem jsme s generálním vikářem P. Pintířem slavili mši svatou. Mnohým z nás se při ní vybavily společné začátky katechetické práce a vzpomínky na ty, kteří se na ní podíleli v průběhu uplynulých dvaceti let.

Závěr setkání katechetů-seniorů provázelo přání požehnaného času adventního, který dle slov P. Pintíře v promluvě bohoslužby není pro křesťana znamením konce, ale naopak začátku života s Kristem.

AA

VÝHERCI SOUTĚŽE „MŮJ ANDĚL JE S VÁMI“ NA BISKUPSTVÍ A V ZOO

V říjnu se konala Dětská diecézní pouť v Sušici pod názvem *Můj anděl je s vámi*. Na poutní místo Andělíček přijelo asi 800 poutníků, kteří si užili hezký den se mší sv. a výletem do okolí (např. hrad Rabí, Velhartice, Povydlí).

V autobuse děti dostaly soutěž *Můj anděl je s vámi* - list papíru s hádankami, který měly do 22. listopadu vyplnit a poslat na Diecézní katechetické středisko. Měly za úkol poznat sv. Mikuláše, spojit česká a řecká jména archandělů, vylustit křížovku a doplnit modlitbu Anděle Boží. Na středisko přišlo celkem 62 vyplněných soutěžních listů a z každého vikariátu byl za pomoci pracovníků Diecézního centra mládeže vylosován 1 výherce. Výherce obdržel oznámení o výhře a pozvánku na Biskupství s výletem do zoologické zahrady. Za vikariát Český Krumlov vyhrála Klára Korbelová, za Jindřichův Hradec Tereza Oušková, za Pelhřimov Marie Moravová, za Tábor Lucie Stejskalová, za Strakonice Václav Faměra, za Prachatice David Ženíšek, v Sušici Daniel Hubáček, za České Budějovice-venkov Natálie Kurázová; za vikariáty Písek a České Budějovice nepřišel žádný soutěžní list.

Výlet se konal v pátek 26. 11. 2010. Ráno v 9 hod. jsme se sešli na biskupství, kam ale nedorazili všichni - bylo nás tedy třináct. S pomocí pana Jedličky (pracovníka biskupství) a Martina Hobzy, SDB jsme se vydali na první část

našeho výletu do zoologické zahrady Ohrada. Tam nás čekal v 10 hod. vzdělávací program o hadech. Velmi milá pracovnice nám vysvětlila, jaké máme druhy hadů, kde žijí, čím se živí. Paní nám představila kobra Adélku, kterou mohl každý pohlédnout. Po projití a prohlédnutí zahrady jsme ve 13 hod. odjeli zpátky na biskupství, kde nás čekal teplý čaj nebo káva. Druhou částí výletu byla prohlídka biskupství. Prošli jsme všechna oddělení, při čemž nás ve své pracovně přivítal generální vikář P. Adolf

Pintíř. Na oddělení správy majetku nám paní ing. Timrová a paní Kapinusová vysvětlily, co všechno dělají. Navštívili jsme také biskupskou kapli, kde jsme se pomodlili za naše vikariáty. Ve 14 hod. jsme se v zasedací místnosti setkali s biskupem Pavlem, který nás mile přivítal. Děti od něj dostaly brožurku o svátosti smíření a obrázek. Všichni jsme posvačili párek v rohlíku a příjemně si popovídali. Pak už každý z nás odcházel podle toho, jak mu jel autobus nebo vlak.

-os-

Udílení akolytátu v Táboře

Pátek 26. listopadu byl pro mnohé z nás velmi významným dnem.

V tábořském kostele Proměnění Páně udílel při mši sv. pan biskup Pavel Posád akolytát pěti mužům a pověření k podávání svatého přijímání jedenácti osobám, z toho sedmi ženám a čtyřem mužům.

Blížila se 18. hodina a v sakristii vrcholily přípravy na slavnostní mši sv. Průvod s panem biskupem, kněžími, jáhnem, ministranty, budoucími pověřenci a akolyty (oděnými v bílém - ministrantském) vstupoval do kostela zadními dveřmi, jak to bývá v tábořském kostele při slavnostech zvykem.

Během mše byli kandidáti jednotlivě představeni panu biskupovi, který nejprve ustanovil akolyty a poté pověřil službou podavatele svatého přijímání.

Příprava kandidátů začala pod vedením P. Stanislava Brožky už letos v únoru a trvala do května. Dlouho jsme čekali na volný

termín pana biskupa, termín se stále posouval, až se jej podařilo stanovit právě na 26. listopadu. Jak řekl otec biskup Posád, pátek je den lásky, v pátek za nás z lásky k nám zemřel Pán Ježíš, pátek je dnem spasitelného umučení.

26. listopad tohoto roku byl i posledním celým dnem církevního roku a v sobotu večer jsme vstoupili do adventu (očekávání) roku nového. A takový den se nezapomíná.

Po mši sv. si zájemci mohli zakoupit pro své blízké dárek pod stromeček - knihu *Výběr z hroznů* (od Josefa Javora), do které otec biskup na přání vpisoval jmenovitě věnování s požehnáním i datem. Milé a opravdu nezapomenutelné.

Na závěr veliké DÍKY všem, kteří svým přičiněním a svou přítomností přispěli k pátečnímu slavnostnímu večeru.

Věrka Votýpková

Modlitba Taizé

Noc světů v Pasově

26. 11. 2010 se opět po roce konala v Pasově modlitba Taizé, která probíhala večer od 21 hod. ve velmi příjemné atmosféře, kdy potmělou katedrálou, osvětlenou několika stovkami svíček, se nesly zpěvy Taizé, doprovázené četbou Písma sv. v německém i českém jazyce a modlitbami přítomných účastníků.

Mladí naší diecéze měli možnost zúčastnit se tohoto kouzelného večera také. Osmnáctičlenná skupinka se do Německa vypravila z Českých Budějovic již v 15 hod. Do Pasova jsme dorazili v 17.30 hod. a díky tomu jsme mohli zažít atmosféru vánočně vyzdobeného města.

Po skončení programu jsme se sice unaveni, zato ale příjemně duchovně občerstvení, vrátili zpět do České republiky. Toto setkání bylo spolufinancováno Evropskou unií a Evropským fondem pro regionální rozvoj (Investice do Vaší budoucnosti). -du-

Římskokatolická farnost
Tábor-Klokoty
a Misionáři Obláti
Panny Marie Neposkvrněné

vás zvou na
**Velkou Klokotskou
křížovou cestu**

v pátek 31. 12. 2010
ve 21 hod.

*Sraz před vstupem do areálu.
Bude zakončena mší svatou
v Emauzích ve 22.15 hod.*

Advent a Vánoce v křesťanské tradici

Ve středu 1. prosince 2010 zavítali žáci ze 4. třídy Základní školy Baarova na adventní prohlídku klášterního kostela Obětování Panny Marie na Piaristickém náměstí v Českých Budějovicích.

Využili tak nabídku Diecézního katechetického střediska, které připravilo cyklus vzdělávacích programů pro základní a střední školy.

Cílem programů je poskytnout žákům a studentům základní informace o jednotlivých svátcích během roku (Vánoce, Velikonoce) z křesťanského hlediska a seznámit se s kostelem nejen jako se stavbou, ale i místem setkávání. -ih-

DIECÉZNÍ CENTRUM MLÁDEŽE

ŠKOLA MODLITBY NA LOMEČKU

V polovině listopadu, přesně 12.-14. 11. 2010, proběhl na Lomci první víkend nového kurzu Škola modlitby.

Nasedám na autobus. Za sklem mrholí. Krosnu plnou potřebných věcí - fixy, baličák a přezůvky. V hlavě se mísí spousta myšlenek. Jak to asi bude v klášteře sestřiček vypadat? Dají nám vůbec najíst? Jak to půjde s přednášejícím, bude víc mluvit, nebo bude spíš tišší? Všechny tyto otázky mě tlačily v hlavě. Jak skloubit věkový rozdíl účastníků a jak je vést, když mě polovina zná a jsou dost „sví“?

Páteční večer se rozjíždí pomalu, ale jistě. Sestra Benedikta mě zasvěcuje do tajů a zákoutí lomecké budovy. Poznávám starou i novou kuchyň, jídelnu a zároveň přednáškový sál a hlavně pokoje, kde máme bydlet. Nestačím se rozhlédnout a první účastníci už jsou ve dveřích. Z ničeho nic přichází přednášející a večer se rozjíždí jako kulový blesk. Rychlá seznamovačka, zmatený rozjezd, večerní modlitba.

Sobota začíná ranní modlitbou, zpíváme, modlíme se společně v kapli, která je ve vedlejší budově a karmelitán Marián Misařík nás zasvěcuje do tajů modlitby. Zakoušíme silencium. Na první víkend trochu nešťastné, když se všichni chtějí seznamovat.

Sestřičky výtečně vaří. Pochutnáváme si na obědě. Máme spoustu času na urovnání si myšlenek a práci s biblí. Marián večer slouží mši. Je nás dohromady deset. Loučíme se s Mariánem, protože musí jet rychle do Prahy a začíná večer her. Končíme okolo půlnoci. Neděle je pohodovější. Zpíváme na kůru, sestřička hraje na varhany a všechno tak mile utíká. Po obědě se všichni rozjíždíme do svých domovů. Byl to pěkně strávený víkend.

Vendula Krůlová

Slunná Tarragona

V minulém čísle jste se mohli dovědět, že se přišť Světový den mládeže uskuteční v srpnu 2011 v Madridu. Přihlašovat se stále můžete na DCM v Českých Budějovicích, nebo na internetové adrese www.ado.cz/madrid-eprihlaska.

V tomto čísle se podíváme do místa, kde bude probíhat předprogram světových dnů. Dny v diecézích, jak se předprogram nazývá, budou probíhat v prosluněném přímořském městě Tarragona. Plánovaný odjezd do Tarragony je 8. 8. 2011; samotné Dny v diecézích začnou 11. 8. Předprogram trvá do 16. 8., poté následuje přesun do Madridu na setkání s papežem Benediktem XVI.

Cena Světového dne mládeže s předprogramem je 9 400 Kč + cca 30 EUR na stravování. Maximum informací, které jsou momentálně k dispozici, můžete získat na již zmíněné internetové přihlášce, kde si můžete také přečíst často kladené otázky. Také se můžete obrátit na Diecézní centrum mládeže v Českých Budějovicích, telefonicky i e-mailem (dcm@bcb.cz, 731 402 807).

Tarragona je přístavní město v autonomní oblasti Katalánsko. Nachází se na severovýchodě Španělska na pobřeží Costa Dorada. Podle sčítání z r. 2009 zde žije 140 300 obyvatel. Ve starověku byla (pod latinským názvem Tarraco) centrem římské provincie Hispania Tarraconensis. Město je od roku 2000 zapsáno na Seznamu světového kulturního dědictví UNESCO. Kandiduje také na Evropské hlavní město kultury v roce 2016.

Tarragona je krásné místo, navštěvované zejména milovníky památek. K nejvyhledávanějším místům patří celé staré město, akvadukt Pont del Diable, amfiteátr na pobřeží Costa Dorada, zbytky římské městské zdi, trosky římské závodní dráhy, korzo Rambla Nova, palác Augustus a katedrála. Ve městě se ale nachází mnoho dalších významných a krásných památek, včetně mnoha náboženských staveb.

Těšit se ovšem můžete i na prosluněné pláži, z níž i některé obdržely „Modrou vlajku“. V rámci předprogramu je také minimálně jeden

den u moře. Tarragona je také oblíbeným místem gurmánů a vinařů. K místním specialitám patří např. tzv. calçotada (grilovaná jarní cibulka) a xató (treska s čekankovým salátem).

Tarragona hostí během roku mnoho různých oslav a festivalů. V rámci předprogramu bude také festival mládeže pro všechny z diecéze Tarragona. Nejznámějším svátkem je svátek sv. Tekly, který se koná každý rok od 15. do 24. září. Jedna z devíti novén, které se pro toto setkání připravují, je právě i nověna ke sv. Tekle, nebo sv. Fructuosovi, o kterém je zmínka níže. Zajímavostí je, že svátek sv. Tekly se slaví už od roku 1321. Dále tu během roku můžete zažít místní karneval, mezinárodní festival ohňostrojų, festival dixilendové hudby a historický festival Tarraco Viva, který se koná mezi 10. a 20. květnem a sejdou se na něm skupiny šermířů a dalších historických postav, které se vrací zpět do období římské nadvlády.

V okolí se nachází spousta zajímavých míst. La Pineda zhruba 8 km, klášter Poblet zhruba 33 km, Archeologický komplex Tàrraco zhruba 0,7 km, Port Aventura zhruba 9 km, aj.

První písemné svědectví, které máme o biskupech z Tarragony, se datuje od třetího století. Toto svědectví můžeme dohledat v aktech o mučednictví biskupa sv. Fructuosa a jeho jáhnů Auguria a Eulogia. Seznam biskupů Tarragony proto začíná svatým Fructuosem, k němuž bude již zmíněná jedna z devíti novén. Ovšem se předpokládá, že sv. Fructuosus nebyl prvním biskupem, ale jména předchozích biskupů byla ztracena.

Na závěr něco pro zajímavost. Koncilní semináře San Pablo a Santa Tecla byly založeny v roce 1570, kardinálem a arcibiskupem Gasparem de Cervantes. Po mnoha přestavbách během staletí povýšil Lev XIII. tyto semináře na Papežskou univerzitu. Ve čtvrti Montblanc v této arcidiecézi je starověký klášter Poblet založený v roce 1151 Ramónem Berenguerem IV. a určitě by stál za návštěvu.

Vendula Krůlová

17.-19. 12. 2010

Adventní duchovní obnova

na Ktiši. Všichni jste vřele zváni.

Hlásit se můžete na dcm@bcb.cz

29. 12. 2010-2. 1. 2011

Silvestr na Ktiši

Tento rok bude bohatý program, hry, zpěv, ale i duchovní program. Všichni jste zváni. Hlásit se můžete na dcm@bcb.cz

Více se dozvíte na:

WWW.DCM.BCB.CZ

DIECÉZNÍ CHARITA INFORMUJE

Vánoce se blíží...

Vánoce se pomalu blíží a většina z nás se jich nemůže dočkat. Těšíme se na atmosféru, která přichází spolu s těmito svátky. Na radosti, co nás čekají. Na společně strávené chvíli. Každá rodina si tyto svátky užívá jinak.

Když se řekne slovo Vánoce, co se vám vybaví? Stromeček, dárky, štedrovečerní večeře, adventní věnec, cukroví či cokoliv jiného spojené s těmito dny. Vaše děti netrpělivě čekají, až otevřou ve svém čokoládovém adventním kalendáři políčko, na němž je napsáno kouzelné číslo 24. Konečně se dočkaly dne, na který se celý rok těšily. Jim se pod pojmem Vánoce určitě vybaví dárky, pohádky a spousta jiných příjemných věcí.

Přemýšleli jste však někdy nad tím, co se vybaví dětem, které rodinu nemají? Které nemají s kým strávit Vánoce? Které nemají peníze na to, aby mohly prožít tyto svátky se vším tím okolo, co k nim patří? Jsou to děti, které nikdy nedostaly spousty dárků. Děti, které nemohly mít doma ozdobený stromeček a talíř plný cukroví. Jsou to děti, které pocházejí z nejchudších rodin či jsou úplní sirotci. Nemají dostatek peněz na vzdělání, jídlo, šatstvo...

Přejí si také prožít Vánoce v teplém domově a dostat alespoň jeden vysněný dárek. Pro dnešní děti je už téměř samozřejmostí mít mobilní telefon, doma moderní počítač, hezké oblečení na sebe, školní potřeby, dobré jídlo... Možná ani neznají hodnotu těchto věcí. Pro ně je to automatická součást jejich dětství, jejich života. Kolikrát vidíte, jak se děti předhánějí v tom, co má kdo lepší a dražší. Co ale děti, které tyto věci nemají nebo lépe řečeno, nemohou mít?

Tyto děti si nevybraly svou životní situaci. Nevybraly si to, že ony budou „ty chudé“. Oni totiž na výběr neměly. Avšak takovéto děti jsou vděčné za každou novou věc, kterou dostanou. Váží si jí a dávají na ni velký pozor. Nedostanou jen tak něco nového. Jsou rádi za každé teplé jídlo, které mohou mít. Jsou to děti, které jsou odkázané spíše na sebe, než na ostatní. Jejich dětství je, ve srovnání s ostatními dětmi, pocházející z lepších poměrů, jaksi kratší, ochuzené o mnoho radostí a „obohacené“ o spoustu starostí. Přesto všechno i ony se dokážou radovat z maličkostí a smát se. I tyto děti mají svá tajná přání a sny. Také by rády měly své oblíbené hračky. Když přijde čas vánoční, touží po tom, mít pár kousků cukroví, zasednout ke štedrovečerní večeři, mít ozdobený stromeček a najít pod ním dárek jen pro ně. Něco, co si přály. Něco, co jim rozzáří oči a zahřeje jejich dětské srdce. Chtěly by usínat s tím, že jejich tužby byly vyslyšeny, jejich vánoční přání splněna.

Naštěstí jsou na zemi lidé, kterým není osud a sny těchto dětí lhostejný. Lidé, kteří založili dětské domovy, aby dali šanci těm nejmenším v naší společnosti. Lidé, co pomáhají sociál-

ně slabým rodinám v jejich situaci. Lidé, jež na Vánoce chtějí vidět úsměv na dětské tváři. Oni dokázali pochopit, že zde je potřeba jejich pomoci. Začali zakládat různé organizace pro tyto děti, mezi ně patří i Diecézní charita v Českých Budějovicích.

Snažíme se pomoci vybudovat pro tyto děti lepší životní podmínky, vyplnit jejich sny a také umožnit jim prožít „pravé“ Vánoce. Tato charita spolupracuje s charitami v Bělorusku a v Africké zemi Zimbabwe, kde děti pocházejí z těch nejnuznějších poměrů, jaké si možná mnozí z nás nedovedou ani představit. V Bělorusku se snaží postarat o děti z chudých rodin, o nemocné děti. V Brestské oblasti trpí mnoho lidí dodnes následky černobylské havárie z roku 1986. V Zimbabwe panuje rovněž obrovská bída a nemoci. Většina dětí jsou sirotci. Nemají nikoho a téměř nic. Jejich život je značně omezený těmito faktory. A právě tyto děti jsou ty, o kterých je zde celou dobu řeč. Potřebují podporu a pomoc od lidí, kteří mají city a snaží se jejich život trochu zlepšit, trochu obveselit, darovat jim šanci...

Co myslíte, co by s africkým dítětem udělalo to, kdyby dostalo k Vánocům pastelky? Přijde vám to k smíchu? Obyčejné pastelky za pár korun, tss, to může mít přece každý, říkáte si. Toto dítě by s velkým ostychem pastelky přijalo, možná by ani nemohlo uvěřit, že všechny(!) pastelky jsou jen pro ně. Poté by bylo v takovém úžasu a radosti, že by nemělo ani slov, pouze byste na jeho tváři viděli ten nejkrásnější úsměv. Úsměv nevinného šťastného dítěte. Pro tyto děti by tento dárek byl větší, než si myslíte. A co vaše děti? Jak by se tvářily, kdyby dostaly pod stromeček obyčejné pastelky...?

Vy těmto dětem dárek dát můžete, jak v Bělorusku, tak v Africe. Můžete jim na tváři vykouzlit úsměv. Ptáte se jak? Už jste někdy slyšeli o projektu *Adopce na dálku*? Nejedná se o to, že byste si dítě adoptovali z ciziny domů. Jde o finanční výpomoc vámi vybranému dítěti z evidence adoptivních dětí. Z těchto peněz se mu hradí nejdůležitější potřeby, jako je například vzdělávání, šatstvo, teplé jídlo alespoň jednou denně, školní pomůcky a samozřejmě také malý dárek schovaný pod stromečkem od vás. Vy budete vědět, jak se „vašemu“ dítěti daří prostřednictvím dopisů od něj a skrz naši charitu. Díky této adopci dostanou děti šanci vyrovnat se ostatním a dostat stejnou příležitost. Mohou navštěvovat školu a získávat vědomosti. Mohou se najíst a teple obléci. Mohou prožít Vánoce. Mohou dostat to, po čem touží ... lepší život.

Pomozte těmto dětem i vy. Podpořte projekt *Adopce na dálku* Vaší přímou účastí a vytvořte tak úsměv na jejich tvářích..

Napsala Radka Slavičková

DIECÉZNÍ CHARITA
ČESKÉ BUDĚJOVICE

vypisuje výběrové řízení
na pracovní pozici:

**asistent Koordinátora
dobrovolnického centra
při Diecézní charitě**

s nástupem od 1. 2. 2011

Příhlášky zasílejte do 9. 1. 2011
na adresu:

Diecézní charita, Kanovnická 16,
370 01 České Budějovice,
nebo na e-mail:

dobrovolnici@charitacb.cz

Popis pracovní pozice: 0,5 úvazku

Oblast činnosti: koordinátor nově vznikajícího programu Dobrovolníci v nemocnici České Budějovice (LDN a další)

Náplň činnosti: získávání nových dobrovolníků, vstupní pohovory, školení, administrativa a průběžné metodické vedení dobrovolníků, komunikace s personálem nemocnice a s pacienty, prezentace projektu na veřejnosti (školy, přednášky pro veřejnost), komunikace s médií, spolupráce s koordinátorem Dobrovolnického centra na psaní různých žádostí a grantů.

POŽADUJEME:

- VŠ vzdělání ze sociální/zdravotně-sociální oblasti.
- Praxe v sociální oblasti výhodou (i jako dobrovolník).
- Zkušenosti s dobrovolnictvím výhodou
- Respekt k různým formám náboženství
- Uživatelská znalost PC (Word, Excel, PowerPoint, Internet)
- Uživatelská znalost sociálních sítí (Facebook) a komunikačních prostředků (Skype)
- ŘP skupiny B výhodou.
- Znalost cizího jazyka (němčina nebo angličtina) výhodou.

NUTNÉ OSOBNOSTNÍ PŘEDPOKLADY:

komunikativnost, flexibilita, schopnost práce v týmu, samostatnost, zodpovědnost, spolehlivost, odolnost vůči stresu, pozitivní přístup k nemocným a seniorům.

NABÍZÍME:

- smysluplnou práci v zajímavé oblasti, přátelském a dynamickém týmu,
- odpovídající platové ohodnocení.

V PŘÍHLÁŠCE UVEDETE:

- strukturovaný životopis,
- motivační dopis,
- 2 reference z předchozího zaměstnání/nebo brigády/nebo dobrovolnické činnosti,
- telefon, e-mail

Uchazeči splňující podmínky výběrového řízení budou pozváni 14. 1. 2011 od 9 hod. k ústnímu pohovoru.

Mgr. Michaela Čermáková
ředitelka Diecézní charity České Budějovice

VIDĚT V KAŽDÉM BOŽÍ TVÁŘ

Latinská škola v Milevsku přivítala v pátek 3. prosince večer posluchače přednášky Víra za mřížemi. Na toto téma přijel do Milevska vyprávět P. František Miloš Převrátíl, který pracuje jako kaplan ve Vazební věznici Praha Pankrác.

Po několika úvodních větách nám P. František promítl film z prostředí věznice Stráž pod Ralskem a Rýnovice. Slyšeli jsme otevřené výpovědi vězňů, kteří často bývají ve výkonu trestu opakovaně. Recidivisté tvoří velkou část, neumí na svobodě žít, často nemají rodinu, přátele a nemají se kam vrátit. Ale je i skupina vězňů, kteří věznici považují za svůj domov, na svobodě by žít nechtěli, těžko nesou své propuštění, protože za branou je čeká jen nejistota a oni se o sebe neumí postarat. Některé osudy odsouzených jsou velice smutné, viníci jsou často i oběťmi. Rekrutují se z prostředí dětských domovů, ze špatných sociálních poměrů, z nefungujících rodin, kde vládne alkohol, drogy, hrubá síla. Děti, které nikdy lásku nepoznaly, ji nemohou ani dávat. Jak řekl P. František: „Nikdo není černý ani bílý, vše je třeba vidět v širších souvislostech“. V naší republice je asi 35 věznic a jeden detenční ústav. Vězeňská duchovní služba je sborem vězeňských kaplanů, které pověřila jejich církev a s jejichž působením vyslovil výkonný výbor Vězeňské duchovenské péče (VDP) souhlas. Kaplani jsou zaměstnanci Vězeňské služby, jsou členy VDP a patří do deseti různých církví. Působí ve 23 věznicích a vazebních věznicích.

Vězeňští kaplani nabízejí svůj čas a pozornost těm, kteří si chtějí popovídat. Takové hovory jsou pro vězně příležitostí uvědomit si dosah svého činu, tím, že o něm promluví a pojmenují jej, se jim velice uleví. Občas někdo přibude v duchovním společenství, které nabízí vzájemné sdílení, hovory nad biblí, společné zpívání písní a podporu. Věřících je v našich věznicích málo, někdo víru objeví právě zde, jsou to však pouhá zrníčka. Přihlásit se veřejně a do duchovního společenství chodit, chce velkou odvalu, neboť ostatní spoluvězni a často i dozorcí se takovému jedinci vysmívají. A v prostředí, kde vládne silnější, to jistě není vůbec snadné. Práce vězeňského kaplana je náročná, i když není tolik svázána s papírováním, jako např. práce vychovatelů. Ve vězení dochází občas i k sebevraždám. V současné době máme asi 20 tisíc vězňů, žen je cca do dvou tisíc. Zaměstnanci (i ve věznicích pro mladistvé) často nevěří v nápravu

Poradna Eva předala dětem ze sociálně znevýhodněných rodin mikulášské balíčky

Před svátkem sv. Mikuláše mohly terénní sociální pracovnice Poradny Eva v jedné z lokalit, ve které poskytují služby terénního programu, darovat svým klientským rodinám mikulášské balíčky. Tyto balíčky s mikulášskou nadílkou již poněkolkáté pečlivě připravily a Poradně Eva při Diecézní charitě darovaly sestry z českobudějovické Kongregace Nejsvětější Svátosti. Sestry z této kongregace myslí ostatně na potřebné děti po celý rok a průběžně přinášejí do Poradny Eva pro děti z klientských rodin hračky, školní potřeby a další dary užitečné a milé dětem i jejich rodinám. Poradna Eva si spolupráce se sestrami z Kongregace Nejsvětější Svátosti velmi cení.

Poradna Eva předala nadílku v domě, kde dlouhodobě funguje terénní sociální práce v rodinách. Konzultace s klienty probíhají po dohodě s terénní pracovnící přímo v domácnostech klientů. Pracovnice poradny

pomáhají sociálně znevýhodněným rodinám s řešením nejrůznějších životních situací: doprovázejí klienty k jednáním na úřady a instituce, vyjednávají v jejich zájmu, pomáhají klientům s vyřizováním úředních dokumentů, poskytují v terénu dluhové a jiné sociálně právní poradenství, podporují klienty při získání či udržení si bydlení a zaměstnání a snaží se celkově rodinám pomoci tak, aby se stabilizovala jejich situace a aby se lépe žilo nejen dospělým v těchto rodinách, ale i jejich dětem. Proto Poradna Eva také spolupracuje s Dobrovolnickým centrem Diecézní charity České Budějovice, které pomáhá do klientských rodin zprostředkovat dobrovolníky pro děti, a to pro volnočasové aktivity a také pro školní přípravu dětí.

Lucie Kolářová, vedoucí poradny Eva
tel.: 731 402 833,
e-mail: eva@charitacb.cz

a nad svými svěřenci lámou hůl. „Máme povinnost vidět v každém Boží tvář a přistupovat ke každému bez předsudků“ řekl P. František. Vzpomínal na dobu, kdy studoval ve Washingtonu. Všichni mu radili, aby nechodil do černošských čtvrtí, jeho to tam však táhlo, zúčastňoval se i černošských temperamentních bohoslužeb. Poznal spoustu černochoů, s kterými mu bylo dobře. Jistě proto, že se neztotožnil s předsudkem, že černoši jsou bílým nebezpeční. P. František pracuje ve vazební věznici. Je tam přísnější režim, více sa-

moty a méně informací. Často se stává, že člověk ve vazbě stráví několik měsíců, aniž ví, jak se jeho případ vyvíjí. Což je jistě nápor na psychiku.

Závěrem nás P. František upozornil na knihu Za pět hodin uvidím Ježíše od Jacquese Fesche. Kniha je deníkem autora, který byl stat gilotinou v r. 1957 ve věku 27 let. Ačkoli byl vrahem, jeho obrácení a vztah k víře nás i v dnešní době mohou na mnoha místech oslovit a vést k zamyšlení.

Alena Růžicková,
ředitelka Farní charity Milevsko

DIECÉZNÍ CHARITA INFORMUJE

Postní almužna – od nápadu k realizaci

I když se zprvu zdálo, že Postní almužna nebude v našem městě přijata právě s nadšením, téměř pravý opak se stal pravdou. Přestože se jednalo o první ročník této hlavně pastorační akce, vybrala se mezi farníky poměrně velká částka. Valná část z ní pak dle rozhodnutí farníků připadla naší charitě. Po dohodě s tehdejší duchovním správcem naší farnosti P. Nikolou jsme započali s rekonstrukcí místnosti, kde se doposud pravidelně setkávaly naše klientky k modlitbě růžence v nepříliš příjemném prostředí. Práce na rekonstrukci byla zvlášť příjemná, když nás „odborně“ podpořila i řádová sestra Gratia z Kongregace školských sester de Notre Dame, které mají v Horažďovicích svou filiálku. Její pomoc jsme uvítali nejen kvůli dodržení symboliky jednotlivých předmětů, které sama vyrobila, ale i z hlediska výtvarného (sestra je vystudovaná výtvarnice). Sestra Gratia vytvořila dokonce několik návrhů na realizaci. Nakonec byla vybrána varianta barevných stěn se skleněným křížem a obrazem na skle. Díky tomu se modlitební kout stal mnohem důstojnějším a byl 11. listopadu 2010 posvěcen naším současným duchovním správcem P. Ing. Petrem Koutským, který začal v Horažďovicích působit v létě. Této slavnosti se zúčastnilo poměrně velké množství lidí – místo pro společnou modlitbu bylo zcela naplněno.

Po vysvěcení této místnosti byly posvěceny i další prostory charity a také všechny automobily, které slouží k pomoci potřebným. Poté se všichni hosté společně modlili mod-

litbu růžence a vrcholem celého odpoledne byla zcela spontánně vyjádřená potřeba ze strany klientů, aby se při mši svaté mohli v těchto prostorech setkávat pravidelně. Pan farář jejich žádosti vyhověl a hned následující týden se konala první bohoslužba v již posvěcených prostorách. Měla také veliký úspěch a zřejmě se stane na naší charitě tradicí.

Velice děkujeme všem, kteří formou postní almužny přispěli a těm, kteří se na realizaci modlitebního koutu podíleli.

*Mgr. Šárka Kordová a Bc. Petr Černý,
OCH Horažďovice*

Vodní kapky pro Kongo

Na minulou výstavě *Vodní kapky pro Kongo* v Linci jsem se setkala s ředitelem charity Kantanga v Kongu, který zajišťuje projekt v diecézi Kilwa Kasenga na podporu výstavby a opravy studní pro potřebné obyvatele.

Pozvala jsem pana ředitele k nám, aby pohovořil s veřejností o potřebě tohoto projektu a sociální situaci v Kongu, což přislíbil při své další návštěvě v Evropě. Součástí výstavy fotografií byl i film, který nás všechny zaujal a vypověděl o nutnosti v daném projektu dále pokračovat.

Jsem ráda, že projekt v Kongu zajišťuje naše partnerská Diecézní charita Linec, s kterou máme dvacetileté zkušenosti v řadě projektů.

Jsme velice vděční za pomoc potřebným firmě Energie AG Bohemia s.r.o., od které jsme v loňském roce obdrželi 293 062 Kč (11 093 EUR), které jsme ihned předali dál pro Kongo.

Koncem listopadu jsme převzali na Krajském úřadu Jihočeského kraje šek, který pomůže tuto částku o něco navýšit a pomoci tak v tolik potřebném projektu. Jsme vděční za pomoc a podporu též Jihočeskému kraji, zvláště panu hejtmanovi Jiřímu Zimolovi za příspěvek na tento projekt a náměstkyni hejtmana paní Ivaně Stráské za záštitu nad projektem.

*Michaela Čermáková,
ředitelka Diecézní charity České Budějovice*

**ŠMIDINGEROVA KNIHOVNA
Strakonice**

1. 12. 2010-4. 1. 2011

**Hospic sv. Jana N. Neumanna
vás zve na**

**VÝSTAVU FOTOGRAFIÍ
Z PROSTŘEDÍ JEDINÉHO
JIHOČESKÉHO HOSPICE**

Výstava velkoformátových
fotografií boří mýty a předsudky
o posledních chvílích člověka
a ukazuje vhléd do života hospice
a jeho skrytých krás.

**V pátek 17. prosince 2010
od 15 hod.**

proběhne

**SPOLEČNÁ SVÁTOST
SMÍŘENÍ PRO DĚTI**

**v katedrále sv. Mikuláše
v Českých Budějovicích**

DIECÉZNÍ CENTRUM PRO RODINU

Co si nesou rodiny adventem až k vánočním svátkům?

O prvním adventním víkendu se konalo už čtvrté setkání rodin v Nových Hradech. O průběhu se můžete dozvědět hned ze tří ohlasů – jeden přišel z Vodňan, druhý z Českých Budějovic a třetí z Tábora, poskládejte si mozaiku sami o tom, jak vše probíhalo.

BIBLICKÁ ZVĚST ADVENTU POPRVÉ

Opět jsme po roce společně s církví vykročili do nového roku. Téměř 20 – většinou jihočeských – rodin či aspoň jejich zástupců (několik i z prachatického vikariátu) již téměř tradičně s českobudějovickým Diecézním centrem pro rodinu v klášteře v Nových Hradech. Tentokrát motivováni poněkud netradičním knězem P. Václavem Vackem – farářem z dalekého (východočeského) Letohradu. Nejprve nás nadchl pro hlavní postavu adventu – Jana z judské pouště, syna skvělých rodičů – celá tato rodina žijící z Ducha Božího věděla o příchodu Mesiáše své a svým způsobem o něm v Písmu svatém svědčí. Podobně nás P. Václav stačil upozornit ještě na několik dalších úryvků z Bible, které nám ukazují na nejdůležitější cíl adventu – příchod Ježíše Krista Spasitele. Chtěl nám toho sdělit mnohem víc, ale sobotní dopoledne nám k tomu nestačilo, takže pro všechny hlubší zájemce jen odkaz na webové stránky DCR (www.dcr.bcb.cz/clanky/Tematicke-texty), kde je možné se jeho myšlenkami k adventu nechat inspirovat. Ale možná nám stačí i mnohem méně, co nás oslovilo a třeba jako jediné, ale účinné téma nám pomůže něco důležitého ve vlastním či rodinném životě uskutečnit. Každopádně P. Vacek nenechal nikoho ze zúčastněných lhostejným, včetně zážitku ze společné eucharistické slavnosti. Podobně většinu z nás, hlavně děti, zaujal odpolední program připravený manžely Poláčkovi – profesionální Divadlo Studna i soutěže v terénu pro celou rodinu. Jejich závěrečným překvapením byl opět vlastnoručně zhotovený adventní věnec, tentokrát také dosti netradiční a nečekaný. Přišla nám vhod i večerní možnost účasti na adoraci za ochranu počatého života, kterou místní společenství hostitelské Rodiny Panny Marie a farnosti podle návrhu našich biskupů nabídlo v krásném novohradském

kostele. Kdo chtěl, mohl vykročit posilněn i svátostí smíření a společnou farní liturgií 1. neděle adventní.

Děk za tuhle příležitost zabrzdit v rozjetém tempu, srovnat směr i trochu vydechnout a opět nasát čerstvý, i když venku trochu mrazivý vzduch. Uvnitř máme teplo a trochu světleji a kéž v nás toto dobro s přibývajícími svíčkami adventu roste.

MaM

BIBLICKÁ ZVĚST ADVENTU PODRUHÉ

První adventní víkend jsme již po čtvrté strávili v klášteře Božího milosrdenství v Nových Hradech. Tuto akci již tradičně pořádá pro manžele a jejich děti naše Diecézní centrum pro rodinu. Na adventní duchovní obnovu se tentokrát přihlásilo dokonce více rodin, než postačovala ubytovací kapacita kláštera,

a někteří účastníci si museli zajistit ubytování v okolních penzionech.

Proč jsme přijeli do Nových Hradů my?

Především vítáme možnost připravit se na plodné prožití adventu, dostat se ze zajetých kolejí a nechat se vést tentokrát Václavem Vackem, farářem z Letohradu, kterého známe osobně již pět let z manželských setkání. Pravidelně se jich účastníme a jsou pro nás osobně velkým požehnáním.

Na víkend bylo třeba se předem připravit přečtením určených textů z Písma a zamyšlením se nad danými otázkami. Prvním tématem přednášky byl Jan Křtitel, největší z lidí, jak říká Ježíš. Dále pak obrácení, které hlásal, kdy nejde o jednorázovou událost, ale o každodenní proces obrácení se. Dalším tématem bylo Boží království, které se přibližilo a které máme nejen denně budovat v sobě samých, ale vytvářet ho i ve svých vztazích, ve svých rodinách.

Pobyt v klášteře v Nových Hradech nám vždy umožňuje ztišit se, využít možnosti očistit srdce ve svátosti smíření, a tak projasnit a obnovit vztahy, pokleknout před svatostánek v tichu klášterní kaple. Na víkendech pořádaných DCR vítáme vždy také možnost setkat se se starými přáteli i novými lidmi a nechat se obohatit o nové názory a podněty. V neposlední řadě je pro nás radostí odpočinout si od každodenní práce v domácnosti a nechat se hostit v překrásně vyzdobeném a čistě prostřeném refektáři výbornou klášterní kuchyní.

Děkujeme ti, Pane, náš Bože, za to, že nám dopřáváš milost nového začátku. Dej, ať v průběhu adventní doby roste naše radost a naděje.

Za rodinu Pražákových Lenka

DIECÉZNÍ CENTRUM PRO RODINU

BIBLICKÁ ZVĚST ADVENTU POTŘETÍ

Již nejméně týden předem jsme se těšili na první adventní víkend v Nových Hradech. Posledních několik let se stalo dobrým zvykem, že zde Diecézní centrum pro rodinu České Budějovice, zastoupené manželi Poláčkovi, pořádá adventní setkání pro rodiny s dětmi.

V pátek večer se klášter v Nových Hradech postupně zaplňoval rodinami. Posílili jsme nejprve tělo společnou večeří a po seznámení účastníků následovala potrava pro duši - přednáška P. Václava Vacka z Letohradu o adventních událostech podle Bible.

V sobotu dopoledne povídání o adventu pokračovalo. Stejně téma jsme probírali i v manželských párech. Následovala mše svatá, kterou jsme si mohli prožít bez dětí. Ty měly svůj program, který pro ně připravily sestřičky z Rodiny Panny Marie. Odpoledne jsme shlédli originálně zpracovanou loutkovou pohádku Nebeské království, do jehož tajemství jsme mohli velcí i malí proniknout i díky králi, princeznám i čertovi. Byla poučná a líbila se nejen dětem. Potom jsme se vypravili do zasněženého zámeckého parku, kde jsme si zahráli hry a zasoutěžili. Po návratu do tepla jsme si vyrobili adventní věnec z vařeček.

Večerní program nabídl individuální adoraci, příležitost ke svátosti smíření i společnou diskuzi o dopoledním tématu. Závěrem sobotního večera bylo přátelské posezení.

V neděli jsme se všichni zúčastnili mše svaté ve farním kostele. Po zhodnocení víkendu a dobrém obědě jsme se rozjeli do svých domovů.

Večer jsme doma, u rozsvícené svíce na adventním věnci, děkovali za vydařený víkend a za to, že jsme si mohli připomenout, že se v adventu připravujeme na příchod Ježíše Krista na svět i do našich srdcí.

Pavla Síčová

Šťastné a veselé

VÁNOCE ...

Pro většinu z nás svátky pokoje a míru. Svátky, kdy se rodina sejde a nikdo nezůstane sám. Svátky, kdy by nikdo neměl být nešťastný, právě naopak. Ve většině případů tomu tak i skutečně je, ale vždycky se najde nějaká výjimka. Ovšem na druhou stranu... Říká se, že právě výjimka potvrzuje pravidlo... A třeba někdy i tyhle případy mohou mít šťastné konce... A právě jeden takový vám chci vyprávět...

Stalo se to už dávno. Příliš dlouho na to, aby si to někdo pamatoval. V dobách, kdy ještě nejezdilo mnoho aut, ulice osvětlovalo mihotavé světlo lamp a sem tam zasvítlo do ulice čísi okno. Bylo to přesně na Štědrý den... Sníh byl všude okolo... Padal a snášel se pomalu k zemi, skoro, jako by se mu sem ani nechtělo.

Ten den byla ulice plná lidí. Každý někam pospíchal. Sehnat na poslední chvíli dárky pro své blízké, dojít někoho pozdravit nebo se jenom jít projít a užít si sněhu. Ta poslední možnost se týkala především dětí. Nebo alespoň většiny. V téměř každé domácnosti vládla dokonalá vánoční nálada a pohoda. Všude kromě ...

„Podívej se, co jsi udělala,“ opilý muž křičel na malou - rozhodně ne víc než šestiletou - holčičku, která už se dopředu krčila, jako by se bála. „P-promiň, tati,“ vzlykla dívka.

„Neřvi a koukej to uklidit,“ sykl vztekle a posadil se zpět do křesla. Děvčátko jenom přikývalo a začalo sbírat střepy z rozbitého talíře.

„Hej ty,“ nikdy jí neřikal jménem. Kdoví proč. Vlastně vůbec není jisté, že si ho pamatoval. Věčně věků byl totiž v podnapilém stavu. Dívka zvedla hlavu a podívala se na svého otce čokoládově hnědýma očima. „Dojdeš mi pro další,“ mávl teď už prázdnou láhev, která byla ještě před chvílí plná jakéhosi alkoholu. Neodporovala. Věděla, že by to nemělo cenu a ona by si vysloužila akorát výprask. Vzala si z kapsy jeho kabátu peníze a vyběhla ven. Jen tak, jak byla. Obchod byl za rohem. Nebyl důvod oblékat se nějak víc. Došla ke krámkovi a zkusila otevřít dveře. Nic. Neotevřely se. Zkusila i zaklepat, ale nikdo neotvíral. Bylo zavřeno. Prodáváč totiž odjel za svojí nemocnou sestrou a ten, co tu dneska zastupoval, teď seděl doma u stolu spolu se svou rodinou. Dívku popadla hrůza. Nemůže se vrátit domů s prázdnou. Věděla, že to by bylo to poslední, co by udělala.

„Mami...“ zašeptala do ticha, posadila se pod nejbližší lampu a rozvzlykala se. Abyste rozuměli...

Hnědovlasá holčička už žila jenom se svým otcem. Její matka zemřela při porodu. Otec se o dívku nějakou dobu vzorně staral, ale jak rostla, začínala se stále více podobat na svou matku a on ji začal nenávidět. Vinil ji ze smrti své ženy, začal pít a pro ránu nikdy nechodil daleko.

Dívka pocítila chlad a pomalu začínala litovat, že si přece jenom nevzala nějaký ten kabát. Už nebrečela. Došly jí slzy. Kolem ní proudila spousta lidí, ale nikdo si jí nevšímal. Nikoho nezajímalo malé vyhublé hnědovlasé dítě, které

se pod lampou třáslo zimou. Každý ji viděl, ale nikdo ji nevnímal. Nikoho nenapadlo pomoci jí. Nebo se jí aspoň zeptat, jestli něco nepotřebuje.

Dívence mezitím promodraly ruce, nohy i rty. Snažila se udržet oči otevřené, ale celé se jí to zdálo nesmyslné a nemožné. Podívala se nad sebe a chvíli pozorovala sněh, jak se líně snáší dolů. Opřela se o lampu a zavřela oči. Všechno odploovalo kamsi daleko. A ona se cítila šťastná. „Mamííí... Mamííí“ slyšela ještě někoho volat, a pak se propadla do blaženého bezvědomí.

„No tak, malá, prober se,“ někdo s ní jemně třásl. Bylo jí teplo. Nechácala to. Přece jenom její poslední vzpomínka byla... Překvapeně zamrkala. Nedokázala si vzpomenout na nic kromě sněhu. A toho, jak se pomalu snášel k zemi. Nic dalšího si vybavit nedokázala.

„Kdo jste?“ zeptala se hnědovlasá dívka jakési blondaté ženy.

„Anna. Jmenuji se Anna. A ty jsi?“

Snažila se vzpomenout si. Opravdu chtěla. Ale nedokázala to. Sníh. Nic jiného se jí nevybavovalo. A možná to tak pro ni bylo lepší.

„J-já nevím...“

Nebyla vyděšená... I když by to tak bylo přirozené. Na druhou stranu, jménem už jí nikdo dlouho neřekl. Možná, že si ho nepamatovala, ani když bydlela se svým otcem.

„Zkus si vzpomenout...“ pobídla ji ona žena.

„Anno,“ ozval se nějaký hluboký hlas z kuchyně. Děvčátko se přikrčilo. Nechácala proč, ale bálo se. Ten hlasitý mužský hlas v ní vzbudil ne přímo vzpomínku, spíš jen pocit. Pocit, že je něco špatně. Pokud se doteď nebála, teď začala.

„Copak? Neboj... To je jenom můj muž v ku-jídlo!“ vyjekla. Così pošeptala chlapci, který si je doteď obě jenom zvědavě měřil pohledem a odběhla do kuchyně. Chlapec nebylo moc starší než dívka. Maximálně tak o rok.

„Ahoj. Není ti zima? Vypadala jsi u té lampy jako strašidlo,“ zasmál se. Dívka se na něj zkoumavě podívala. „Strašidlo?“ zopakovala váhavě a nenápadně pokukovala po kuchyni.

„Jo. Taková modrá celá...“ A chlapec povídal a povídal. Až děvčátko docela zapomnělo, že se vlastně bojí a že je nezná. Protože už byla téměř noc, holčička zůstala u této rodiny přes Štědrý večer.

*

O PÁR LET POZDĚJI

Napadl první sníh a děti vyrazily ven s tím, že si ho užijí, dokud mohou. Přece jenom... Nikdo nečekal, že by vydržel déle než dva dny. Pod jedním stromem stál chlapec s téměř bílými vlasy. Vypadalo to, že na někoho čeká. Najednou se na něj sesypala hromada sněhu.

„Co - Kath...“ zavolal překvapeně, když si všiml hnědovlasy smějící se za ním.

„Ano?“ zeptala se nevinně. Jakoby to nebyla právě ona, kdo na něj ten sníh setřásl.

„Vůbec nic,“ opatrně do ní strčil a s úsměvem ji

Pokračování na 18. straně.

**Bůh se stal v Kristu člověkem.
A jak je to s naším lidstvím
a božstvím?**

**Přejeeme všem,
aby jak lidství tak božství
získané milostí křtu
zářilo v našich životech.**

**Za DCR
Alena a Pavel Poláčkovi**

ADVENT A VÁNOCE 2010

Pokračování ze 17. strany.

tak svalil na hromadu, která byla za ní.

„Dobře, vzdávám se. Pomoz mi vstát,“ natáhla k němu bezelstně ruku. Chlapec si ji nejprve chvíli prohlížel, ale pak jako by usoudil, že mu žádné nebezpečí nehrozí, natáhl směrem k dívce svoji dlaň.

„Vstávej, ať nenastydneš,“ málem to ani nedoručil a válel se na stejné hromadě jako dívka, která se právě snažila nesmát se moc nahlas. Ležela, hlavu zakloněnou, a pozorovala padající sníh.

„Hej ty,“ ozvalo se z cesty, která byla nedaleko. Dívka sebou poplašeně cukla.

„Musím jít.“ Chlapec se jenom zamračil. Nelíbilo se mu to, ale co se dalo dělat. Byl to přece pořád její otec. I když se tak jenom málokdy choval. Bylo to sice už lepší od toho Štědrého večera, kdy se viděli poprvé, ale pořád to nebylo ono. Chlapec si přál, aby s nimi tehdy zůstala. Přát si - to bylo to jediné, co mohl. Obzvláště po tom, co si dívka vzpomněla, kdo je. Při té vzpomínce se jenom zamračil.

„Měj se. Přijdeš zítra?“ zašeptal.

Dívka jenom pokrčila rameny: „Uvidíme, jakou bude mít náladu.“ Je sice pravda, že od onoho Štědrého večera už ji neuhodil, ale proč ho zbytečně provokovat? Nechtěla nic riskovat. Vstala a ještě, než mu zmizela z očí, zamávala.

Chtěl, aby přišla. Za týden měly být Vánoce a on pro ni měl dárek.

Přišla. Sice o trochu později, než obvykle chodila, ale dorazila. To chlapce potěšilo.

„Nechtěl, abys šla, vid?“ zeptal se po cestě. Kam měli namířeno? Anna ji chtěla vidět, takže šli k němu domů. Tam, kde celý tento příběh vlastně začal. A ona za to byla vděčná.

„Ne, já jsem si musela ještě něco ... ehm zařídit.“ Vlastně mu byla shánět vánoční dárek. Nebyla si jistá, jestli se do té doby ještě dostane do města. „Něco pro tebe mám,“ zastavil se chlapec. Dívka jenom překvapeně zamrkala. Vždyť Vánoce jsou až za týden. Do té doby se přece jistě ještě párkrát uvidí...

„Pro mě?“ zeptala se zvědavě a taky zastavila. „Ne, pro tu za tebou,“ protočil oči a rozesmál se, když se otočila. „Samozřejmě, že pro tebe.“ Chvilku něco hledal po kapsách. Dívka ho celou dobu pozorovala a čekala, co to bude. Nakonec vylovil z kapsy balíček. „Šťastný a veselý.“ Naklonil se k ní a políbil ji. Letošní Vánoce budou opravdu šťastné a veselé...

Kromě dárku našla moje prababička v balíčku i pozvání pro sebe a svého otce ke štědrovečerní tabuli.

Vánoce jsou ty nejkrásnější rodinné oslavy. Co já pamatuji, dříve se o ně starala moje prababička, později babička a dnes moje maminka. Nejen o Vánocích, ale několikrát do roka se naše rodina sejde u společného stolu, povídáme si, vzpomínáme, plánujeme, co bude dál. Ale nikdy si nezapomeneme připomenout příběh naší prababičky.

Lenka Macháčková, Kamenice nad Lipou
Práce ze soutěže Naše rodinná oslava konané ve šk. r. 2010 - 1. místo, 4. kategorie v krajském kole, 2. místo téže kategorie v národním kole.

Od P. Günthera Ecklbauera, OMI z Pákistánu

Milí přátelé!

Už jsem zase dva a půl měsíce „doma“ v Pákistánu. I když mi to zahřálo srdce, když jsem byl u vás a mohl jsem se setkat s tolika přáteli, s vámi, kteří jste mi prokazovali svou lásku a náklonnost, dokud jsem pracoval u vás a také teď, když sloužím chudým v Pákistánu - moje místo je nyní tady v Derekabadu.

Tyto měsíce byly plné práce a starostí o svěšené stádo, do kterého patří naši křesťané, ale i muslimové a hinduisté, kteří byli postiženi povodněmi. Právě dnes pojedeme do Kot Addu, města u řeky Indus, které bylo zaplavené, abych tam sloužil mši sv. Na cestě tam navštívím jednu hindskou vesnici, kde budujeme domy, protože ta vesnice byla úplně zničena vodou. Okolo ní vede asfaltová okeska, ze které chybí pěkný kus: velká voda strhla celou silnici i násyp, na kterém byla zbudována! S takovou silou přišel příval do této oblasti! Dnes pojedeme s katechistou také do další hindské vesnice, o které jsme doposud nevěděli. Poprosili nás, abychom se podívali i na ně. Naši křesťané byli velkou vodou postiženi méně, protože většina z nich bydlí v poušti, poměrně daleko od řeky. Přesto pociťují i oni následky katastrofy. Nejenže kvůli dlouhým a silným deštům spadly střechy a někdy celé domky (naši lidé bydlí totiž v hliněných domcích), nebo byly aspoň značně poškozeny, ale všeobecně šly také nahoru ceny a mnozí ztráti-

li zdroje příjmů: úroda byla zničena, trhy, kde mnozí křesťané pracovali jako nádeníci, jsou kvůli tomu víceméně prázdné.

Jinak se mám dobře. Od svého návratu jsem si jen málo odpočinul. Celý den jsme na cestě a často, když se pozdě vracíme, lidé na nás před farou už čekají. Minulý týden jsem jel na exercicie, kde jsem si konečně mohl odpočinout a teď se cítím mnohem lépe. Potkal jsem mladého salesiána ze Slovenska, který pracuje také v Pákistánu. Užili jsme si, když jsme mluvili „československy“! O. Stanislav Miko mluvil slovensky, já česky - celé 2 hodiny, ve kterých jsme si vyměňovali své zkušenosti z misijní práce, ale také si oživilí vzpomínky na domov...

V jedné hindské vesnici jsem si všiml, že děti jsou docela špinavé, i v obličejích. Snad kvůli těžkým podmínkám, protože dosud žijí ve stanech a ne všichni mají vodní čerpadlo anebo aspoň ruční pumpu. Naši malí křesťané bývají čistí, aspoň do té míry, jak je to možné u dětí, které se většinu dne toulají a hrají si anebo hlídají kozy. Ale jsou šťastné.

Přeji vám hodně radosti z dělání radosti druhým! Hodně vám také děkuji za vaše hojné dary, kterými jste mně a mně svěšenému lidu pomohli!

Váš vděčný o. Günther (listopad 2010)
(Dopis spolubratřím oblátům na Klokotech)

Nová tvář na Klokotech - P. Paweł DEMBEK, OMI

Přijel posílit českou oblátskou komunitu na začátku července. V současné době už slouží v Ratibořských Horách a Pohnání a jeho technické obdarování můžete v brzké době vidět na nové tváři klokotských webových stránek...

Mohl by ses nám, otče, představit?

Pocházím z Polska, z malého města Jablonowo Pomorskie na severu – z oblasti

Mazury. Jako střední školu jsem zvolil oblátský nižší seminář, našel jsem si ho v katolických novinách, kde ho inzerovali jako dobrou školu. Moje maminka je učitelka, na základní škole mě učila matematiku.

Proč ses rozhodl stát knězem?

Při vstupu na střední školu mi bylo jasné, že se chci stát učitelem, v prvních letech

Pokračování na 20. straně.

POŠTOVNÍ SCHRÁNKA

UŽIJTE SI TO

Nenechte se zmást, následující řádky nejsou nabádáním ke zběsilé honbě za obchodním ziskem, pozvánkou k nákupu dárků či jiným nezřízeným radovánkám současně přemedializované společnosti v době předvánoční.

Prosinec – ano, to je ta doba, která pro křesťansky smýšlejícího člověka začíná tím trochu tajemným slůvkem – advent. Alespoň tak tomu bylo v naší rodině, kde jsem vyrůstal. I v době necitlivého nástupu socialismu (začátek let padesátých) jsem denně, časné zrána, šlapal ve sněhových závějích do kostela ministrovat. Právě sem tehdy po zatčeném P. J. Skřivanovi přišel jako kněz P. J. Kavale. Ejhle, Hospodin přijde... Klukovské zimní radovánky, čertoviny a pak netrpělivé očekávání vánočních svátečních dnů. Ty vojenské jsem strávil s ostře nabitým samopalem ve vojenském prostoru jen s tichou vzpomínkou na všechny doma u vánočního stolu. V dalším životě s nástupem do zaměstnání byl člověk vázán především pracovními povinnostmi. Soboty byly dlouho pracovní, takže zbývaly jen ty adventní neděle. A jak je tomu dnes z pohledu důchodce? Především s povděkem, že jsem se toho času vůbec dožil. Letošní slavnost Ježíše Krále jako poslední neděle církevního roku připadla již na 21. listopad. K sobotnímu podvečeru před první adventní nedělí se na náměstí jihočeské metropole znovu sešlo daleko více lidí než před rokem. Nastal nový lidový rituál „Rozsvícení vánočního stromu“. Staronový pan primátor jednou větou popřál svému lidu a vybral dvě holčičky pro zacinkání zvonečkem. Shromážděné pak oslovil i pomocný biskup mons. Pavel Posád s připomenutím duchovního odkazu doby adventní a následného slavení zrození Božího syna.

V katedrále pak diecézní biskup mons. Jiří Paďour požehnal adventní věnec (i ostatní donešené), s jehož nasvícením se tentokrát musel pracně vypořádat místní pan děkan dr. P. Zde-

něk Mareš. Ve své promluvě vyzval otec biskup celou věřící rodinu: „*Nežijme soukromě, žijme v církvi... Ať je pro nás tato chvíle tichým výkřikem, kdy Maria porodila svého syna. Ale ať je též varovným výkřikem, kdy se započatý život z muže a ženy nikdy porodu nedočká. Nebudme lhostejní k trendu, jakým se naše společnost ubírá...*“ Po delším pořadu s adorací pak bylo možné rozehrát své údy doma u televizorů při přímém přenosu z Vatikánu – nešpory za účasti Svatého otce – a zapojit se do celosvětové modlitby se stejným duchovním zaměřením. První adventní neděle, v mrazivém ránu zase pěkně až k sv. Janu na Linecké předměstí a jako balzám na duši přijmout slova mons. Josefa Kavaleho. A od této neděle zase denně na roráty. Nějak se nám to v té vyspělé post-socialistické době komplikuje. Nejsou kněží. V pondělí tedy na sedmu do katedrály, v úterý k sestřičkám k sv. Josefu (6.30 v klášteře), ve středu na večerní do kláštera (18 hod. se vzpomínkou na zemřelé rodiče), ve čtvrtek do katedrály (8 hod.), v pátek k sv. Prokopu (16.30 hod.) podle daných možností zaneprázdněného důchodce a v sobotu zase k sestřičkám, aby to mělo ten punc ranního vstávání. A co to ostatní? O první adventní neděli již tradiční adventní koncert v kostele Čs. církve husitské na Palackého náměstí. Pod taktovkou dirigentů Karla Fráňi a Karla Ochozky Jihočeské pěvecké sdružení, Collegium Musicum Budvicense, sólisté Zuzana Zimlová, Lucie Kolářová a Viktor Toms. Na programu Adagio (Mozart), B. Smetana, České roráty a Missa pastoralis (Bixi).

A pak už jen otáčet listy v kalendáři. Sv. Ondřej (30. 11.), jeden z pozdějších apoštolů, odsouzený k smrti na kříži, kde tři dny trpěl. Sv. Barbora (4. 12.) před rozrušeným otcem přiznala křesťanskou víru, nakonec byla sřata. Podle lidové tradice chodíme ustříhnout třeshňové větvičky. Sv. Mikuláše (6.12.), patrona

českobudějovické diecéze, snad netřeba blíže představovat. Sv. Ambrož (7.12.), ač nebyl pokřtěn, byl pro svou laskavost zvolen milánským biskupem. Sv. Lucie (13.12.), patronka hudebníků, švadlen a kočích, obžalovaná jako křesťanka u soudu a rozezlým katem probodnutá dýkou. A za dvěma je Štědrý den.

Ale nepředbíhejme. Podle kulturního kalendáře nás čeká řada dalších akcí - 13. 12. v klášterním kostele „Gospelový koncert“, vánoční a řemeslné trhy na náměstí, 19. 12. na Starém Městě „Vánoční ulička“ a převzetí „Betlémského světla u katedrály sv. Mikuláše 21. 12. A to už snad budeme moci říci, že jsme si to užili.. Ale nezapomeňte – po mši čtvrté neděle adventní postavít jesličky.

Tak „Požehnané Vánoce“.

František Růžicka, České Budějovice

P. Quirín a pastelky

Pouze dva měsíce měli farníci ze Slabčic možnost sdílet mši sv. společně (a to ještě ob týden) s P. Quirínem, premonstrátem z Milevska. Navzdory krátké době si nás P. Quirín dokázal získat. Jeho kázání byla moudrá a nutila nás přemýšlet, i když jsme přišli z kostela domů. Co říkám z kostela? - Kostel sv. Josefa ve Slabčicích je momentálně vyklizený a celá stavba se staticky zajišťuje. Jako azyl nám už čtyři týdny slouží malá kaplička sv. Vojtěcha v Písecké Smolci. A odtud je právě přiložená fotografie P. Quirína při jeho poslední mši sv. u nás.

Jeho kázání o pastelkách mám ještě pořád v paměti. Život každého z nás je přirovnán k pastelce - nezáleží na tvaru, jestli je pastelka malá,

Pokračování na 20. straně.

POŠTOVNÍ SCHRÁNKA

Pokračování z 19. strany.

velká, kulatá nebo hranatá. Důležitá je náplň - náš charakter. Pastelka nekreslí sama od sebe, musí ji někdo vést. A my se snažíme, aby Ježíš byl ten, kdo vede naše myšlení, touhy, přání, každý skutek a abychom se jím nechali vést. Někdy je třeba pastelku ořezat - bolestí a utrpením se lidská duše zušlechťuje a očišťuje, stává se vnímavější. A to jsou různé životní zkoušky. Při kreslení můžeme používat gumu a vygumovat, co jsme nakreslili chybně. Tedy, když jsme v situaci, kdy jsme chybili, omluvme se lidem a také Bohu, usilujme o svátost smíření. Každým skutkem i slovem kreslíme mozaiku svého života, pastelka vždy po sobě zanechává stopu. A obrázek je hezčí, když je použito víc pastelek. Neměli bychom myslet jen sami na sebe, měli bychom přijímat rady, poučení a pomoc od druhých lidí. Měli bychom být pokorní, vnímaví, ohleduplní a pozorní ke všem i všemu kolem sebe, schopni otevřít srdce k potřebným a nuzným. Měli bychom jít životem s čistým srdcem a snažit se všem lidem jejich cestu zpříjemnit, usnadnit a obohatit.

Díky P. Quirínovi za jeho poslední kázání u nás. V jeho dalším působení kdekoli mu vyprošujeme hojnost Božího požehnání a pevné zdraví.

Za farníky ze Slabčic Alena Růžicková

Poutníci z Klokot se zúčastnili děkovné pouti do Říma a Vatikánu

Ve dnech 9.-11. 11. 2010 se uskutečnila Národní pouť do Říma a Vatikánu jako poděkování za loňskou návštěvu Svatého otce Benedikta XVI. v České republice. Celkem přijelo do Říma asi 1 300 věřících s 13 biskupy ze všech diecézí. Všechny cesty, jak se říká, vedly v listopadu do Říma, a tak jsme i my s ing. J. Veselým absolvovali třídní program ve třech hlavních římských bazilikách. Vyvrcholením byla audience u Svatého otce a mše sv. v bazilice sv. Petra ve Vatikánu ve středu 10. 11. 2010, které byly pro všechny nezapomenutelným zážitkem a povzbuzením.

V českém jazyce z úst Svatého otce zaznělo: „*Srdečně zdravím vás poutníky z České republiky, kteří jste se zde sešli v tak hojném počtu, milí přátelé, vítám vás!*“ A po proslovu na závěr „...ze srdce vám všem uděluji zvláštní Apoštolské požehnání, které rozšiřují vašim

rodinám a celé vaší vlasti.“ Pražský arcibiskup Mons. Dominik Duka předal papeži zvací dopis k návštěvě Velehradu při příležitosti oslav 1150. výročí příchodu věrozvěstů Cyrila a Metoděje na Velkou Moravu v roce 2013, a tak se můžeme těšit a modlit se za další požehnanou návštěvu Svatého otce, náměstka Kristova v naší vlasti.

Návštěva Říma, Vatikánu, vatikánských muzeí a dalších pamětihodností Věčného města jsou pro každého poutníka velkým zážitkem, a tak my jsme si pobyt o další tři dny prodloužili, abychom tuto kolébku evropské civilizace a centrum křesťanstva lépe poznali. Každému bychom přáli, aby alespoň jednou navštívil tato místa

a posílil a prohloubil si víru, naději a lásku, křesťanské hodnoty, v které věříme a o které usilujeme.

Ing. Pavel Vejskrab

Neděle 26. 12. v 16 hod.

Děkaný kostel v Táboře

SVÁTEČNÍ VARHANNÍ KONCERT

Účinkují:

Ladislav Šotek – varhany
a Táborský chrámový sbor

Pokračování z 18. strany.

studia pak vítězil architekt. Moji spolužáci smýšleli stejně jako já o dalších povoláních jako námořník, právník atd. V posledním ročníku studia část z nich řekla, že by se chtěli stát kněžími. A mě tak dva měsíce před koncem studia napadlo, že má cesta je také kněžství. Řekl jsem si, že architektem se můžu stát vždycky, ale pokud je tohle povolání, měl bych na něj odpovědět, a čas v noviciátu mi to potvrdil.

Co to pro Tebe znamená být oblát?

To jsem nevybral já, říkávám, že to vybral Pán Bůh. Tak se stalo, a myslím, že dobře. Obláty jsem poznal na střední škole, přednášeli o tom, kdo je oblát, a také o misiích. Bylo zajímavé vidět misionářské charizma, zajímavá byla i ta mezinárodnost. Vnímám jsem také rozdíl mezi diecézním knězem, kde se mi zdálo, že žije a pracuje sám

za sebe a dělá něco pro lidi. U oblátů je to jiné: my a lidé spolupracujeme.

Ty sis vybral jako misijní zemi Čechy? A jak se Ti tu líbí?

Před věčnými sliby (na začátku 5. roku semináře) jsem byl krátce v exercičním domě v rodišti zakladatele kongregace oblátů v Aix en Provence. I na základě toho prožitku jsem vnímal, že jsem povoláný k práci jinde než v Polsku. Požádal jsem proto o vyslání na misie a mě samotného napadlo Německo. Polský provinciál rozhodl, že ještě rok vyčkáme a v roce, kdy máme absolvovat praktickou pastorační práci, bychom mohli vycestovat do Německa. Konec školy byl opravdu napínavý, vůbec jsem nevěděl, jak se nakonec otec provinciál rozhodne. Přišel ke mně a zeptal se, jestli bych byl ochotný pracovat v rámci Středoevropské oblátské provincie třeba i v Čechách a dal mi hodinu na rozmyšlenou. Souhlasil jsem.

Následoval ještě rok v pastorační ve velké farnosti ve Wroclawi, a pak mě na jaře toho roku kontaktoval otec Marek, po Velikonocích jsem poprvé navštívil Kroměříž a v červenci přijel do Čech.

Byli v Tvém životě nějakí důležití lidé, na které vzpomínáš?

Určitě ano. Například můj učitel na střední mi říkával: „Když se nebudeš učit jazyky, budeš „v příkopě“ (mimo).“

Kdybys mohl mít nějaké přání?

Naučil jsem se jednu věc – v životě přichází věci, které se stanou „tak nějak bez nás“, a my je máme za úkol co nejlépe prožít. Být co nejlépe na tom místě, kam mě dovedla vůle Boží. Mám rád tento citát: „Modlitba nemění svět, ale mění člověka, který mění tento svět.“

Děkujeme za rozhovor.

Připravila H. Koukalová

K ČETBĚ A STUDIU DOPORUČUJEME

Bachlová Sonja - Příběhy nejen pro nemocné
Knížka obsahuje 75 krátkých příběhů, většinou se silnou pointou, které člověka doslova chytí za srdce. Nejedná se, jak bychom mohli soudit podle názvu knihy, o texty určené výlučně pro lidi nemocné, i když je pravda, že autorka často čerpá ze své znalosti hospicového prostředí.

Karmelitánské nakl., brož., 155 s., 139 Kč

Gilbert Guy - Buďte světem!

Autor knihu věnuje všem, kdo mají těžkosti, trpí, potýkají se s problémy, ztratili opěrné životní body nebo víru, ale nejen jim. Ocení ji čtenáři se zájmem o humanistický křesťanský pohled na problémy, jež přináší život, na svět i na současné dění.

Portál, brož., 303 s., 355 Kč

Grün Anselm, Robbenová Maria-M. - Jdi svou vlastní cestou

Na základě interpretace čtyř biblických pasáží a několika známých pohádek autoři objasňují problematiku vnitřních zranění. Ježíš je zkušeným terapeutem, který dokáže uzdravit i ta nejzávažnější zranění.

Paulinky, brož., 198 s., 185 Kč

Grün Anselm - Vánoční rozjímání

Toto vánoční poselství provází čtenáře v krátkých hutných črtách po adventních a vánočních tématech. Ozařuje je jako témata radostného času plného očekávání: tichý čas vs. čas stresu a nákupů, čekání na příchod, podstata bdění, dárky a obdarování, obraz věnce a hvězdy, setkání a naslouchání, opravdová radost, tichá a svatá noc, vánoční hvězda, sníh a Vánoce, stromček, rodina, Boží překvapení, jesle a stáj, osel a vůl, betlémy, andělé a pastýři, pokoj na zemi, narození Ježíše v našem srdci, zázrak narození, vnitřní dítě, Bůh se stal člověkem, podstata radosti.

Portál, váz., 93 s., 185 Kč

Mello Anthony - Cesta k lásce

„Láska pramení z Vědomí,“ připomíná autor. K jeho dosažení je však potřeba naučit se vidět. „A naučit se vidět, je v životě člověka nejbolestivější. Bez schopnosti vidět se láska nezrodí.“

Cesta, váz., 145 s., 139 Kč

Vácha Marek Orko - Kéž bych pod hvězdami dobře odtančil svůj tanec

Neuvídíte-li zázraky a divy, říká Kristus, neuvěříte. Přál bych si, abych se uměl dívat kolem sebe, abych viděl. Kéž bych svůj život zde, nebe a hvězdy, květiny a motýly vnímal jako zázrak, jako něco nesamozřejmého, jako něco, co by nemuselo být. Kéž bych příběh Země včlenil do svého osobního příběhu. Kéž bych pod hvězdami dobře odtančil svůj tanec.

Cesta, váz., 200 s., 268 Kč

Stinissen Wilfrid - Otče, odevzdávám se ti

Autor se zamýšlí nad cestami k dosažení naprostého odevzdání. Zvláštní pozornost je věnována potížím, které tento proces duchovního zrání doprovázejí. Text je obohacen o odkazy na mnoho autorů duchovní literatury (Jan od Kříže, Sv. Augustin).

Karmelitánské nakl. 2. vydání, brož., 87 s., 109 Kč

PERSONALIA

USTANOVENÍ

P. ThLic. Jiří Damián Škoda, CFSSS, rektor kostela Panny Marie Růžencové v Č. Budějovicích, byl od 25. 10. 2010 jmenován výkonným sekretářem Rady České biskupské konference pro pastorační povolání.

P. Ing. Viktor Frýdl byl od 24. 11. 2010 na dobu trvání své nemoci odvolán z úřadu administrátora ve Strakonici a excurrendo administrátora ve farnostech Jinín, Strakonice-Podsrp a Štěkeň a k témuž datu ustanoven administrátorem in spiritualibus v těchto čtyřech farnostech. Ustanovení okrskovým vikářem Strakonického vikariátu zůstává v platnosti.

Mgr. Vojtěch Vágai, ustanovený k jáhenské službě ve Strakonici, byl od 24. 11. 2010 na dobu trvání nemoci P. Ing. Viktora Frýdla ustanoven administrátorem in materialibus ve farnostech Strakonice, Jinín, Strakonice-Podsrp a Štěkeň.

P. Vladimír Koranda, farář v Plané nad Lužnicí, byl od 1. 12. 2010 odvolán z úřadu vikariálního sekretáře Táborského vikariátu. Ostatní ustanovení zůstávají v platnosti.

P. Mgr. Ing. Jan Kuník, administrátor v Chotovinách, byl od 1. 12. 2010 jmenován vikariálním sekretářem Táborského vikariátu.

P. Stanislav Bušta, administrátor ve Velkém Boru, byl od 1. 12. 2010 jmenován vikariálním sekretářem Sušicko-Nepomuckého vikariátu.

P. Mgr. Jaroslav Šmejkal, administrátor v Č. Velenicích, byl od 1. 12. 2010 jmenován vikariálním sekretářem Jindřichohradeckého vikariátu.

P. Karel Zeman, CSsR, administrátor v Božejově, byl od 1. 12. 2010 odvolán z úřadu vikariálního sekretáře Pelhřimovského vikariátu. Ostatní ustanovení zůstávají v platnosti.

P. Mgr. Tomáš Hajda, administrátor v Pacově, byl od 1. 12. 2010 jmenován vikariálním sekretářem Pelhřimovského vikariátu.

UKONČENÍ KNĚŽSKÉ SLUŽBY V DIECÉZI

P. Mgr. Vlastimil Kadlec, OMI, byl na žádost svých řeholních představených od 1. 1. 2011 odvolán z úřadu výpomocného duchovního v Táboře-Klokotech a odchází z českobudějovické diecéze. Upřímně mu děkujeme za půl roku kněžské služby v naší diecézi.

ÚMRTÍ

P. František Paroubek, bývalý dlouholetý duchovní správce v Kotouni, zemřel 28. 11. 2010 v Kněžském domově v Č. Budějovicích-Suchém Vrbném ve věku 86 let. Po zádušní mši sv. a obřadech posledního rozloučení v kostele sv. Cyrila a Metoděje v Č. Budějovicích-Suchém Vrbném byl pohřben 3. 12. 2010 do kněžského hrobu na hřbitově u sv. Otýlie v Č. Budějovicích.

R. I. P.

ŽIVOTNÍ JUBILEA

P. Bohuslav Švehla, Mnichov (SRN), oslaví 20. 12. 2010 padesáté páté narozeniny.

Karel Hofbauer, trvalý jáhen, Č. Budějovice, oslaví 11. 1. 2011 šedesáté páté narozeniny.

Oběma jubilantům upřímně blahopřejeme.
-acebb-

NABÍDKA STUDIA NA TF JU V ČESKÝCH BUDĚJOVICÍCH

Na Teologické fakultě Jihočeské univerzity je možné studovat *teologii, teologii služby, učitelství náboženství a etiky, filosofii a religionistiku, charitativní a sociální práci a volnočasovou pedagogiku*, a to v bakalářských a magisterských - v oblasti teologie také v doktorských - studijních programech.

Pro zájemce z řad již pracujících jsou nabízeny studijní programy vyučované v kombinované (dálkové) formě studia. Kromě bakalářského, magisterského a doktorského studia nabízí Teologická fakulta také řadu zajímavých kurzů celoživotního vzdělávání (CŽV). Úplná nabídka všech oborů spolu s podrobnějšími informacemi o jejich skladbě je k dispozici na www.tf.jcu.cz.

Informace k přijímacímu řízení na rok 2011/2012 lze získat na www.tf.jcu.cz nebo na studijním oddělení Teologické fakulty, tel. 387 773 5(04), (12), (13), nebo studijni@tf.jcu.cz.

Termín přijímání přihlášek ke studiu je stanoven na 15. březen 2011.

Radio Proglas

vysílá na území jižních Čech na frekvencích 88,7 FM v Táboře, 89,5 FM v Písku, 92,3 FM v Českých Budějovicích a 107,5 FM z Nových Hradů. Podrobný týdenní program najdete v Katolickém týdeníku nebo na internetové stránce www.proglas.cz. Máte-li zájem o podrobný rozpis vysílacího schématu, můžete o něj požádat na adrese redakce@proglas.cz.

K místům a farnostem, z nichž Radio Proglas pravidelně přenáší bohoslužby, patří také **České Budějovice**, konkrétně salesiánská farnost sv. Vojtěcha v městské části Čtyři Dvory. Mše sv. jsou z tohoto kostela přenášeny **každý pátek v 18 hod.**, s výjimkou prvního pátku v měsíci.

* **Kafemlýnek** je určen především maminkám na mateřské dovolené, ale nejen jim. Zachytíte ho každé úterý v 9.30. 14. 12. se můžete společně s námi vypravit do světa knih, které příznivě probouzejí dětskou fantazii. Zavzpomínáme na pohádky, jež byly součástí našeho dětství, a nabídneme informace o titulech, které by mohly vhodně zaujmout dnešní děti. 21. 12. nastane „Čas nadějně vůně“, jak zní podtitul našeho magazínu v předsvátečním vydání.

* Vždy v úterý od 16.00 vysíláme **Barvínek**, pořad hrající všemi barvami, věnovaný dětem. 14. 12. se vydáme na návštěvu do Perníkové chaloupky, která stojí nedaleko Pardubic. 21. 12. je na programu oblíbené Telefonické riskování. 23. 12. představíme osobnost kněze, jako udělovatele svátostí. Připomeneme si také svatého Jana Maria Vianneye. Na 28. 12. je připraven Prosincový magazín Barvíneku plný zajímavostí. Ten bude tentokrát vánočně laděný.

* Pořad **Všimli jsme si** přináší reakce na aktuální témata, rozhovory a debaty u kulatého stolu. Naladíte ho v pravidelném pátečním čase od 16 hod. 17. 12. vás seznámíme s hospicem v Rajhradu a promluvíme o paliativní péči. 24. 12. budou námětem hovoru poutě, žehnání, svěcení a pěkné lidové zvyky, nejen ty vánoční. Na otázky Marie Blažkové bude odpovídat monsignor Jan Peňáz, farář ze Křtin u Brna.

* Vždy v pátek v 16.55 naladíte hudební týdeník **Oktáva**, v němž se zaměřujeme na aktualitu ze světa vážné hudby. 10. 12. vysíláme živě. Můžete se těšit na tradiční předvánoční soutěž o krásné ceny. 17. 12. vás redaktorka Klára Beránková pozve na novoroční benefiční koncert.

* **Koncert duchovní či vážné hudby** zaznívá na vlnách Proglasu pravidelně v neděli od 20.30. 19. 12. se již podruhé v letošním adventu zaposloucháme do díla, které je zhudebněním starozákonního textu. Bude to oratorium „Šalomoun“ z pera Georga Friedricha Händela.

* V sobotu 18. 12. v 17 hod. se přihlásí jihočeské studio Jan Neumann. Redaktor Petr Pospíšil připravil rozhovor s P. Antonínem Pražanem, SDB, který přednáší biblistiku na Teologické fakultě JU. Námětem rozhovoru je „**Očekávání příchodu Mesiáše, zaslíbeného ve Starém zákoně**“.

* Regionální pořad z Olomouce vysíláme ve čtvrtek 23. 12. ve 22 hod. Přesně v tento den

uplyne 50 let od úmrtí **P. Vincence Horáka**, rodáka z Brušperku. Většinu svého života působil v Litovli, nejprve jako profesor náboženství na tamním gymnáziu, a poté jako starosta Litovle. Jeho funkci však přerušila 2. světová válka. Místní občané ho po válce vyznamenali titulem „čestný občan Litovle“. Velice brzy se však stal nepohodlným komunistickému režimu...

* V úterý 28. 12. ve 22 hod. připomeneme 120. výročí narození českého hudebního skladatele, **Bohuslava Martinů**. P. Tomáš Rastislav Höger navštívil s mikrofonem Centrum Bohuslava Martinů v Poličce, aby s jeho pracovníky pohovořil o životě a díle tohoto významného rodáka z Vysočiny.

* **Benediktinské opatství Rajhrad** prošlo obdobím rozkvětu i úpadku. P. Augustinem Gazda poutavým způsobem přiblíží historii tohoto rajhradského kláštera. Autorem pořadu, který uslyšíte ve čtvrtek 30. 12. ve 22 hod. je Petr Pospíšil.

* V úterý 4. 1. ve 22 hod. nahlédneme do **dějin jezuitské univerzity** v Olomouci. Seznámí nás s nimi olomoucký redaktor, Marek Chvátal.

-kb-

Misionáři obláti Panny Marie
Neposkvrněné
a Římskokatolická farnost
Tábor-Klokoty

CO VÍME O TOM, CO BUDE?
Pohled na poslední věci člověka
a světa

ADVENTNÍ DUCHOVNÍ
OBNOVA

s P. Pavlem Zahradníčkem, OMI
v sobotu 18. 12. 2010
v Poutním domě Emauzy

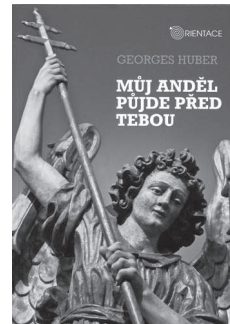
Program:
PROMLUVA
zpovídání v Emauzích a v kostele
růženec v kostele
mše sv. v kostele

KARMELITÁNSKÉ NAKLADATELSTVÍ nabízí

Georges Huber – Můj anděl půjde před tebou

Mnozí dnešní křesťané mají problémy uvěřit v anděly a projevat jim úctu. Autor prostudoval dokumenty 2. vatikánského koncilu, postoje papežů, Bibli, liturgické texty a spisy svatých, aby čtenářům mohl dát přesvědčivou odpověď na otázky týkající se víry v anděly a úctu k nim.

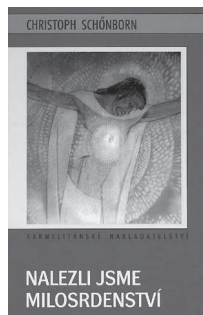
Brož., 167 s., 189 Kč

Christoph Schönborn - Nalezli jsme milosrdenství

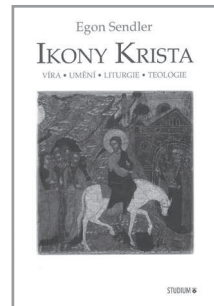
Kard. Schönborn rozebírá poselství Boží slitovnosti v Písmu a v životě církve se zaměřením na naši dobu. Úvahy a výklad jsou doprovázeny častými ukázkami z Písma; k lepší orientaci slouží připojený rejstřík biblických odkazů, osobní rejstřík a poznámky s uvedením odborné literatury.

Váz., 147 s., 169 Kč

Egon Sendler - Ikony Krista

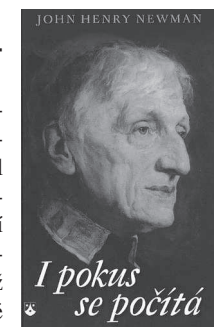
V liturgickém roce západní i východní církve jsou slaveny všechny hlavní události Kristova života: jeho narození, zjevení, uvedení do chrámu, proměnění, ukřižování a vzkříšení. Každou z těchto událostí najdeme také na obrazech a ikonách, jejichž krása odráží duchovní bohatství dějin spásy. Váz., 340 s., 450 Kč

J. H. Newman - I pokus se počítá

J. H. Newman (1801-1890) se proslavil nejprve jako představitel reformního hnutí v anglikánské církvi; intenzivní studium dějin křesťanství jej však přivedlo až ke vstupu do katolické církve (1845). Příkladem kard. Newmana jako poctivého myslitele, teologa, pastýře a muže hlubokého duchovního života vyzdvihl papež Benedikt XVI. v září 2010, když jej během své návštěvy Velké Británie prohlásil za blahoslaveného.

Brož., 87 s., 119 Kč

Carlo Confalonieri

Carlo Confalonieri se narodil 25. července 1893 v Seveso nedaleko Milána v hluboce křesťanské rodině. Již jako malý chlapec projevoval touhu stát se knězem a rodiče v tom nejen nebránili, ale podporovali ho v jeho rozhodnutí a byli pro něj pevným a jistým základem i oporou. Protože i během školních let projevoval mimořádnou inteligenci a bystrost, přestoupil v jedenácti letech do Malého semináře sv. Petra v Seveso a gymnaziální studia dokončil v Seminári v Monze. Díky vynikajícím studijním výsledkům byl poslán na studia do Říma, kde pokračoval následovně i v doktorandském studiu z filosofie, teologie a kanonického práva. Studia však musel přerušit v roce 1914, aby plnil vojenskou povinnost.

Vysvěcen na kněze byl v milánském dómu 18. března 1916 kardinálem Andrea Carlo Ferrarim (v současné době na seznamu blahoslavených). První roky kněžského působení se věnoval především pastorační práci ve farnostech milánské arcidiecéze, zároveň i jako asistent katolické mládeže a přednášející teologických disciplín v seminári. Po smrti kardinála Ferrariho v roce 1921, byl jmenován jako nástupce bývalý knihovník rozsáhlé Ambrosiánské bibliotéky, vynikající diplomat a náruživý horolezec mons. Achille Ratti, který byl po několika měsících jmenován i kardinálem. Nový milánský arcibiskup si vybral jako osobního sekretáře právě Confalonieriho. Období „sekretářování v Miláně“ však netrvalo příliš dlouho. Arcibiskup a kardinál Ratti byl totiž zvolen papežem (Pius XI.) v únoru 1922 a tak spolu s ním zůstal v Římě i mons. Confalonieri, coby papežský sekretář. Bezesporu, následujících sedmnáct let, kdy stál po boku papeže jako jeho nejbližší spolupracovník, byly pro něj mimořádnou zkušeností a průpravou do příštích let ve věrné službě církvi. Ještě jako osobní sekretář papeže byl jmenován v roce 1935 kanovníkem baziliky sv. Petra.

V březnu 1941 byl mons. Confalonieri jmenován arcibiskupem v Aquile a biskupské svěcení přijal z rukou papeže Pia XII. v Sixtinské kapli. I přesto, že byla válka, aquilská arcidiecéze připravila svému novému pastýři vřelé přijetí. Jako arcibiskup se

snažil bez rozdílu podporovat všechny postižené válečnými útrapami, dodávat naději všem strádajícím. Velkou odezvou měly i poutě - ve smyslu putování na hory, a to za jediným cílem, aby totiž byly odvráceny hrůzy války. Několikrát vystoupil jako vyjednávač, nejprve s německými důstojníky, aby propustili vězněné zajatce, podruhé zase se zástupci spojeneckých armád, aby město bylo uchráněno od bombardování. Za tyto jeho zásluhy mu po válce bylo přiděleno čestné občanství města Aquila a zároveň udělen titul „Defensor Civitatis“ (Obhájce města).

V lednu 1950 byl jmenován sekretářem Kongregace pro katolickou výchovu a 15. prosince 1958 ho papež Jan XXIII. jmenoval členem kardinálského sboru. Zastával postupně nejružnější posty v římské kurii a tak byl i mimořádně činný během právě probíhajícího II. vatikánského koncilu.

Roku 1977 se stal děkanem kardinálského sboru a snad i v této úloze vstoupil do mysli katolického světa jako brilantní kazatel, když promlouval nad rakví dvou papežů, nejprve Pavla VI. a měsíc poté, Jana Pavla I.

Zemřel 1. srpna 1986 v Římě a patřil, nejen k nejdéle žijícím kardinálům, ale v té době byl jeho kardinát jedním z nejdelších. Podle svého výslovného přání byl pohřben ve svém rodišti v těsné blízkosti svých rodičů. Pohřební obřady v bazilice sv. Petra vedl papež Jan Pavel II. a v promluvě mimo jiné řekl následující slova: *Nejdražší kardinále Carlo Confalonieri, děkane kardinálského sboru, v této chvíli loučení tě prosíme: Přimlouvej se za seminaristy, pro které jsi vynakládal své síly; přimlouvej se za biskupy a jejich diecéze na celém světě, za celou církev, pro kterou jsi pociťoval tolik lásky; vyprošuj u tvého velkého ochránce sv. Karla, kterého jsi měl v takové úctě, abychom 'poskakovali' dokud je čas – jak jsi jednou napsal - ke stále plnějšímu a velkorysému naplňování našich povinností; přimlouvej se, aby světlo II. vatikánského koncilu, jehož jsi byl protagonistou, osvítilo mysl, vedlo veškeré iniciativy a sjednocovalo kolem Krista všechny národy světa!*

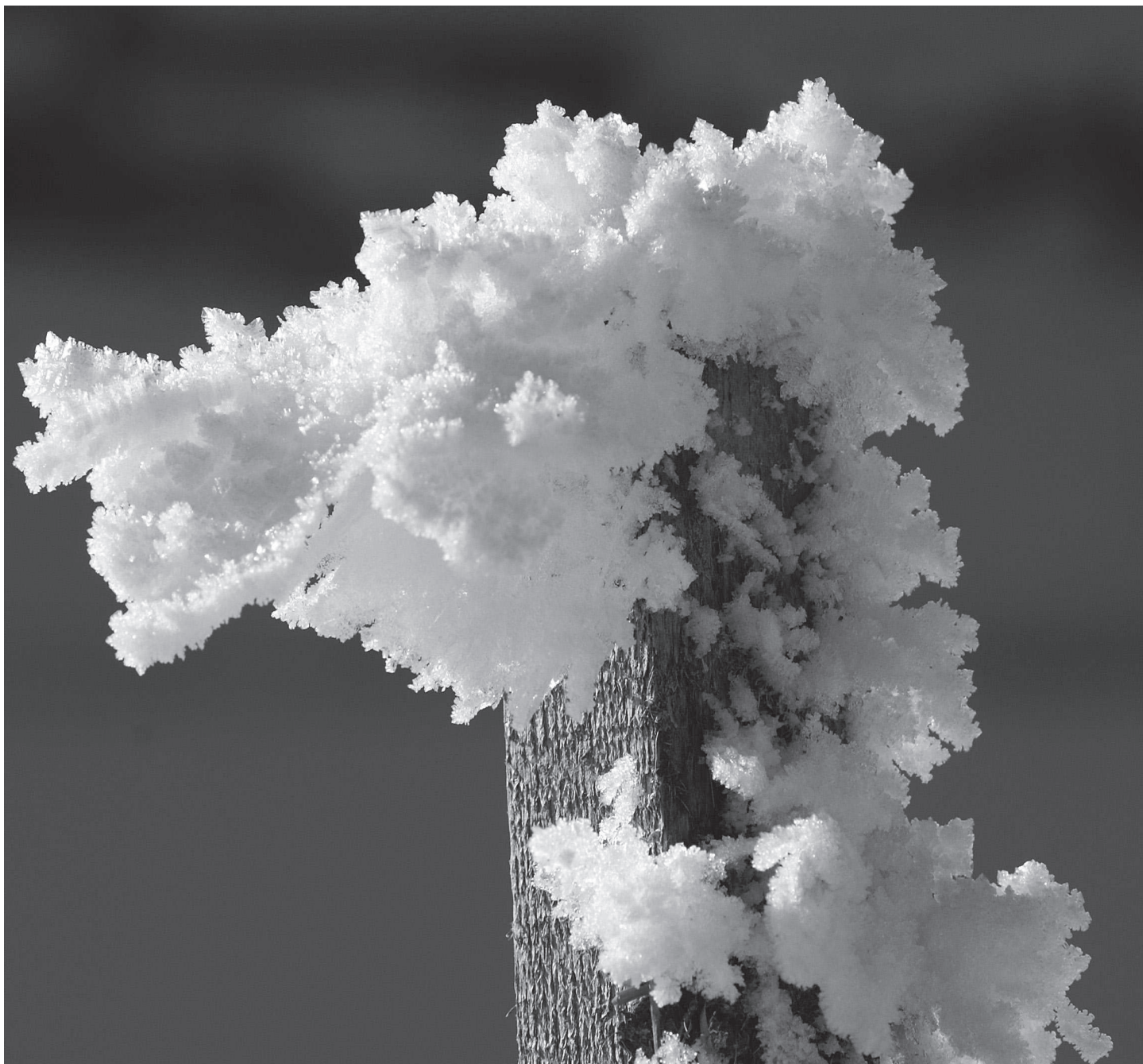
Zdeněk Mareš

***Přijď, Pane Ježíši, potěš nás svou blízkostí
a dej světlo našim očím.
Dej zazářit svému světlu v našich srdcích
a veď nás temnotami života do své blízkosti plné jasu.***

(Podle sv. Bernarda z Clairvaux)

**RADOSTNÉ VÁNOCE
A POŽEHNANÝ NOVÝ ROK 2011**

přeje redakce Setkání

Žalm k Bohu trojosobnímu

Ó Bože v trojí Osobě,
mé srdce prahne po Tobě
a jak úponek k Tobě lne,
když touhou svou se k Tobě pne.

Když mysl k Tobě povznáším
a sebe v oběť přináším,
tu nitro jihne radostí
z Tvé přenesmírné milosti.

Tvá láska vábí duši mou
milostiplnou přesilou
do rukou Tvých se plně dát
a ve Tvé vůli pevně stát.

To popřej, Bože, z výsosti
té mojí nuzné lidskosti,
by moh' Tě zřít můj ducha zrak,
jak jsi, až přejde časna mrak,
jenž zastírá nám Tvoji Tvář
i její jasnou svatozář,

Pak přejdem' z naší časnosti,
do Tvého Syna věčnosti
jenž mocí Ducha z mrtvých vstal,
by nás do svého Těla vzal,
v němž vybaví nás svou mocí
hledět Ti, Otče, do očí.

Jan Rojšín